

1983 பிப்ரவரி 15]

9. தனித் தீர்மானம்.

மாநிலங்களுக்கு கூடுதல் அதிகாரங்கள் வழங்குதல்—(தொடர்ச்சி)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அடுத்து தனியார் அலுவல்கள். தனித் தீர்மானங்கள். மாநிலங்களுக்கு கூடுதல் அதிகாரம் வழங்குதல் விவாதம் தொடர்ச்சி. திரு. என். வரதராஜன் அவர்களைப் பேச அழைக்கிறேன்.

திரு. என். வரதராஜன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மாநிலங்களுக்கு கூடுதல் அதிகாரம் வேண்டும் என்பதில்

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வரதராஜன் அவர்கள் இதுவரை 50 நிமிடங்கள் பேசி இருக்கிறீர்கள். எனவே பத்து நிமிடத்தில் முடித்து விடுங்கள். ஐந்தாறு உறுப்பினர்கள் பேச வேண்டி இருக்கின்றது. தீர்மானம் விரைவிலே வரவேண்டும் என்றால் சீக்கிரமாகப் பேசி முடித்துக்கொள்வது நல்லது.

திரு. என். வரதராஜன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் அதிகாரம் வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தின் மீது தொடர்ச்சியாக விவாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்தத் தீர்மானத்திற்கு விரைவிலே இந்த அவை வாக்களித்து மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்த முன்வர வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாம் இந்த அவையிலே இந்தத் தீர்மானத்தை விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும் போது மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் அதிகாரம் வேண்டும் என்ற எண்ணப்போக்கு நம்முடைய மாநிலத்தைப் போல் பிற மாநிலங்களிலும் அதிகமாக வளர்ந்து வருகின்ற காட்சியைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் மத்திய அரசிலே இருப்பவர்கள் இந்த உணர்வினை ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக நாட்டிலே உள்ள மக்களின் எண்ணப் போக்குகளை ஆராய்ந்து புரிந்துகொண்டு அதற்குத் தகுந்த மாதிரி சட்டங்களை மாற்றியமைப்பதற்கு பதிலாக பல்வேறு விதமான கருத்துக்களை நாட்டிலே பரப்புவதற்கு மத்திய ஆட்சியிலே இருப்பவர்கள் முயற்சிப்பார்கள். மேலும் இந்த நாட்டிலே பிராந்திய உணர்ச்சிகள் வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றன என்றும் அது இந்த நாட்டினுடைய ஒற்றுமையைக் குறைக்கும் என்றும் மத்திய ஆட்சியிலே இருப்பவர்கள் கூறுகிறார்கள். இன்றையதினம் நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய மக்கள் தங்களுடைய மாநிலங்கள் முன்னேறவேண்டும், மாநிலங்களின் வளங்கள் அத்தனையும் உபயோகப்படுத்தப்படவேண்டும், தங்களுடைய மரநிலத்திலே இருந்து வருகின்ற வருவாயின் பெரும்பகுதி தங்களுடைய மாநிலத்திற்குத் தேவை என்று வற்புறுத்தினால் அது பிராந்திய வாதம் என்று கூறி நொறுக்கி எறிய மத்திய ஆட்சியிலே இருப்ப

[திரு. என். வரதராஜன்]

[1983 பிப்ரவரி 1]

வர்கள் முயற்சிப்பது அபாயகரமான போக்கு. இந்த நிலையில் கூட இவ்வளவு சூழ்நிலை வளர்ந்த பிறகும் கூட மத்திய அரசு தங்களுடைய கொள்கையை மாற்றாமல் திசை திருப்பும்படியான போக்கு இருக்கின்றது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

இதுபற்றி இன்னும் தொடர்ச்சியாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் பிரிவினை வாதம், பிற்போக்கு வாதம், பிளவு வாதம் என்பதை இன்றைக்கு இந்தியாவிலே உள்ள சில மாநிலங்களிலே இருப்பவர்கள் பின்பற்ற முயற்சிக்கிறார்கள் என்பதையும் பார்க்கிறோம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர்கள் ஆங்காங்கே நிற்குகொண்டிருக்கக் கூடாது. இருக்கைகளுக்குச் செல்லவேண்டும்.

திரு. என். வரதராஜன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நிச்சயமாக நாம் ஒன்றறைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இன்றைக்கு பிரிவினை வாதமும், பிற்போக்கு வாதமும் பல்வேறு மாநிலங்களில் தலைவிரித்தாடுவதை நாம் அபாயகரமானது என்று கூறுகிறோம். அதுபற்றி கவலைப்படுகிறோம். இந்த நாட்டினுடைய அரசியல் இயக்கத்தில் அப்படிப்பட்ட போக்குகள் இருப்பதை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறோம். மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் அதிலே உறுதியாக இருக்கின்றது. இன்றைக்கு வட மாநிலங்களிலே அப்படிப்பட்ட அபாயத்தை நாடு சந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றது, அசாமில், மேகாலாயாவில், மிசோராமில் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள்.....

(மாண்புமிகு மாற்றுத்தலைவர் தலைமை)

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ப. பொன்னுரங்கம்) : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஆங்காங்கே நிற்குகொண்டிருக்கக் கூடாது. அவரவர்கள் இருக்கைகளுக்குச் செல்லுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. என். வரதராஜன் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, விட கிழக்கு மாநிலங்களிலே இன்றையதினம் ஒரு பிரிவினை வாதம், பிற்போக்கு வாதம் தலைவிரித்து ஆடுவதைப் பார்க்கிறோம்.

[பிற்பகல்-12-10]

அதேபோல் இன்றைக்கு பஞ்சாப் மாநிலத்திலே காலிஸ்தான் என்ற ஒரு பிரச்சனையை முன்கிளப்பி சிலவிதமான சக்திகள் இன்றையதினம் அங்கே சீக்கியர்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் ஒரு கடுமையான மோதல்களை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளுக்கு பின்னாலே அந்நிய ஏகாதிபத்திய சக்திகள் இந்த சந்தர்ப்பத்தை உபயோகித்துக்கொண்டு ஊடுருவி நின்று அப்படிப்பட்ட சக்திகள்

3 பிப்ரவரி 15] [திரு. என். வரதராஜன்]

தங்களுக்கு ஆதரவு திரட்டிக்கொண்டு இந்திய ஜனநாயகத்திற்கும், இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்கும், இந்தியாவின் முற்போக்குத் தன்மைக்கும் இன்று உலை வைக்க முயற்சிக்கிறார்கள் என்ற ஆபத்தை நாம் பார்க்கிறோம். அதை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று நாம் உறுதியாக எண்ணுகிறோம். இந்த அடிப்படையான ஊனங்கள் ஏற்படுவதற்கு என்ன காரணம் என்பதையும் இந்த நாடு கண்டு கொண்டிருக்கிறது. இதற்கும் மத்திய ஆட்சிக்கும் என்ன பொறுப்பு என்பதையும் நாம் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது என்று நாம் உணர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையில் சொல்லப்போனால் ஆசாம் போன்ற மாநிலத்தினுடைய தேச விடுதலைப் போராட்டத்திலே அது வகித்த பங்கை நாம் இன்றைக்கும் பெருமைப்பட நாம் பார்க்கிறோம். இந்த மாநிலத்தினுடைய ஆளுநர் மாண்புமிகு திரு. விஷ்ணுராம் மேதி அவர்கள் ஒரு காலத்தில் இங்கு தலைமை ஏற்றார்கள். அப்படிப்பட்ட தேச பக்தர் நிறைந்த மாநிலம் தான் ஆசாம் மாநிலம். ஆனால் இன்றையதினம் திசைத் திருப்பி அங்கே சுவரொட்டிகளில் நாம் என்ன பார்க்கிறோம். இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய மக்களைப் பற்றி இந்திய நாய்களே ஆசாமிலிருந்து வெளியேறுங்கள் என்று சுவரொட்டிகளில் போடுகின்ற அளவுக்கு அந்த மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய காட்சியை நாம் பார்க்க முடிகிறது. அந்த மாநில மக்களுடைய துன்ப துயரங்களை புறக்கணித்து அவர்களுடைய தொழில் வளர்ச்சிக்கு அவர்களுடைய வளங்களை புறக்கணித்து மத்திய ஆட்சி ஒருதலைப்பட்சமான போக்கு இன்று வளர்ந்து அந்த மக்களை இன்று வேறு சில சக்திகள் திசை திருப்பி அமைதி அற்ற ஒரு போக்கை ஆசாமில் உருவாகுவதற்கு மத்திய அரசினுடைய கொள்கை தான் காரணம் என்பதை அடிப்படையிலே எடுத்துக்காட்டவேண்டிய பொறுப்பு நம்முடைய தமிழக மக்களுக்கு இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டி சால்ல விரும்புகிறேன்.

பஞ்சாபில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு காலிஸ்தான் பிரச்சனை ஒன்று கவலைத் தரக்கூடிய ஒரு பிரச்சனை என்று சொன்னால் கூட சமீபத்தில் கையாண்ட முறைகளினால் அது வலுவூ அடையும் என்ற ஆபத்தை வளர்த்து வருகிறது. எத்தனை முறை டெல்லியிலே பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து அது முடிவு அடையாமல் அனுமார் வால் போல் நீண்டு கொண்டு இருக்கிற காட்சியை நாம் பார்க்கிறோம். சமீபத்தில் அரியானாவில் நடந்த சட்டமன்ற தேர்தலிலே அந்த 'ரவி டுயாஸ்' நதியினுடைய நீரை அந்த மக்களை கலந்துகொள்ளாமல் பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், அரியானா மக்களுக்கு பொதுவான நதி நீரை அந்த 3 பகுதி மக்களையும் கலந்து கொள்ளாமல், அந்த 3 மாநில கட்சிகளையும் கலந்துகொள்ளாமல், அங்கு இருக்கும்படியான அரசியல்கட்சிகளை கலந்துகொள்ளாமல், அரியானா தேர்தலில் வெற்றிபெற வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக அந்த 'ரவி பியாஸ்' நதி நீரை திருப்பி விட்டதன் காரணமாக இருந்த கோபமும் அதற்குள் அடங்கி நிற்கிறது. நீண்ட காலமாக பஞ்சாப் மக்கள்

[திரு. என். வரதராஜன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். சண்டிகர் என்ற ஒரு தலைநகரை தங்களுக்குச் சொந்தமான தலைநகராக இருக்கவேண்டும், அது தங்களுடைய மொழி பேசும் மக்கள் நிறைந்து இருக்கக்கூடிய ஒரு தலைநகராக இருக்கிறது, அது எங்களுக்கு தேவை என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். எதிலும் நாங்கள் செவி சாய்க்க மாட்டோம். எங்களுடைய அரசியல் அதிகாரத்தை தவறாக உபயோகித்து நாங்கள் நிலையாக ஏதாவது ஆட்சியை ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்காக எங்களுடைய அணுகு முறையை தவறாக உபயோகிப்போம் என்று மத்திய ஆட்சியாளர் கையாண்டதன் விளைவு தான் இன்றைக்கு காலிஸ்தான் என்ற இயக்கத்திற்கு வலுவூட்டுவதற்கு மத்திய ஆட்சி இன்று முயற்சி செய்யக்கூடிய அபாயத்தை நாடு சந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அதிலிருந்து நாம் புரிந்து கொள்வது என்ன? நாட்டின் பிரிவினைவாத சக்திகள், பிளவு வாத சக்திகள், பிற்போக்கு சக்திகள் வலுவாவதற்கு இன்றையதினம் மத்திய ஆட்சி தன்னுடைய கொள்கையில் முக்கியமான பங்கை வகிக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இன்று ஆதி பூர்வகுடி மக்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக் கூடிய வட கிழக்கு மாநில மக்கள் 1947 ஆம் ஆண்டுக்கு பின்னாலே அன்று இருந்த நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள். அதனுடைய தொழில் வளர்ச்சி என்ன? மொழி வளர்ச்சி என்ன? கலாச்சார வளர்ச்சி என்ன? அவர்களுடைய வறுமையை போக்குவதற்கு திட்டங்கள் என்ன? 6-வது ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் நிறைவேற்றி, 20 அம்ச திட்டத்தைபிரகடனப்படுத்தியும் கூட இன்றைக்கு வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழே இருக்கக்கூடிய மக்களுடைய எண்ணிக்கை வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆகவே தான் அப்படிப்பட்ட துயர் நிலையில் அந்த மக்களை திசை திருப்பி விட அந்நிய மிஷனரிகள் அங்கே நுழைவதை நாம் பார்க்கிறோம். அதில் கூட ஒரு உறுதியான போக்கை மத்திய அரசு எடுக்கவில்லை. நமது நாட்டுக்கு அந்நிய செலாவணிகள் வருகின்றன. கள்ளத்தனமாக வருகின்றன. மத்திய அரசுக்குத் தெரிந்தே வருகின்றன. பலமிஷனரிகள் செயல்படுகின்றன. இந்த மத்திய அரசினுடைய பொருளாதாரதன்மையினுடைய பலவீனத்தின் காரணமாக தெரிந்தே, புரிந்தே இவற்றை அனுமதித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வெளிப்படையாக மத்திய அரசு கண்டிக்க வரவில்லை. எதை வைத்து கண்டிக்க வருகிறார்கள். அந்த அந்த மாநில மக்கள் கர்நாடகத்தில், ஆந்திராவில், தமிழகத்தில், கேரளாவில், மேற்கு வங்காளத்தில் இன்னும் பிற மாநிலத்திலுள்ள மக்கள் எழுச்சி கொண்டு நியாயமான உரிமைகளை வலியுறுத்தி போராடுகிற போது அதை கண்டு பிரிவினை வாதம், பிளவு வாதம், பிராந்திய வாதம் என்று எல்லாம் சொல்வது சொத்தையான வாதம், அது மட்டும் அல்ல சத்து அற்ற வாதம், அது திசை திருப்பக்கூடியது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. என். வரதராஜன்]

அதற்குக் காரணம் மத்திய அரசு தங்கள் கையில் இருக்கும் படியான அதிகாரத்தைக்கூட எப்படிப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். சமீப காலத்திலே இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்து நாம் விவாதித்திக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த இடைக்காலத்திலே நடைபெற்றதை நான் சொல்கிறேன். நண்ட கால வரலாறுகள் நமக்குத் தெரியும். தமிழகத்தினுடைய ஆட்சி அதன் ஆயுட்காலத்திலேயே இடையில் எந்தவிதமான குற்றச்சாட்டும் இல்லாமல் கலைக்கப்பட்டது என்ற வரலாறு இருக்கிறது. கேரள ஆட்சி 1959ஆம் ஆண்டிலே எப்படி தூக்கி யெறியப்பட்டது என்ற வரலாறு இருக்கிறது. வேறு சில சட்ட மீறல்களை எப்படிச் செய்தார்கள் என்று நமக்குத் தெரிகிறது. இப்படி அவநம்பிக்கையோடு மத்திய ஆட்சியை மக்கள் பார்க்கிறார்கள். நான் அதற்குள்ளே எல்லாம் போக விரும்பவில்லை. சமீப காலத்திலே கூட நடந்த வரலாற்றினுடைய உண்மை என்ன என்பதைச் சொல்கிறேன். அரியானாவிலேயே சட்டப் பேரவைக்குத் தேர்தல் நடந்தது. மத்திய ஆட்சியில் ஆளுங்கட்சியாக இருக்கும் இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி அங்கே மைனாரிட்டியாக மாற்றப்பட்டது. ஆனால் அந்த மாநிலத்திலே உள்ள ஆளுநர் மைனாரிட்டியாக இருந்த காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவரை அழைத்து நீங்கள் மந்திரிசபை அமையுங்கள் என்று அழைக்கிறார். அப்படியானால் கட்சி மாறி என்று கூப்பாடு போடுகிறீர்களே, அந்தக் கூப்பாடுகளின் பிரதிநிதிகள் நீங்கள்தானே? மத்திய ஆட்சியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒரு மைனாரிட்டியாக இருக்கும்படியான கட்சியை அதிகாரத்தை வரும்படி நீங்கள் அழைப்பு விடுவதும் உங்கள் கையில் ஆளுநர் சிக்கிக் கிடப்பதும் அரசியல் சட்டத்தை நீங்கள் உங்களுக்குத் தகுந்த மாதிரி நீட்டி வளைத்துக்கொள்வதும் மாநில அதிகாரத்திற்கு குறுக்கே நிற்பவைத்தானே. மத்திய ஆட்சியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு உங்களுடைய சொந்தநலனுக்காகப் பயன்படுத்துகிறீர்கள் என்ற அவநம்பிக்கை இன்று வளர்ந்து வருகிறது.

நான் ஒன்றைச் சொல்வேன். ஆந்திர மாநிலத்திலே கடுமையான அடியை இந்திரா காங்கிரஸ் வாங்கி இருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சபையில் இந்தத் தீர்மானத்தை விவாதிக்கிறபோது இடைக்காலத்திலே என்ன பார்த்தோம். ஆந்திராவிலே இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியினுடைய முதலமைச்சர் விமான நிலையத்திலே ராஜீவ் காந்தியை வரவேற்பதிலே அவமானப்படுத்தப்பட்டார் என்ற உணர்வு ஆந்திர மக்களிடத்திலே இருக்கிறது. அவர் இந்திரா காங்கிரஸ் முதலமைச்சராக இருக்கலாம், ஆனால் அந்த மாநில முதலமைச்சர். அந்த முதலமைச்சர் எவ்வாறு அவமானப்படுத்தப்பட்டார் என்ற உண்மை ஆந்திரச் சட்டப் பேரவைத் தேர்தலிலே மிகப் பலமாக அடிபட்டது, ஆந்திர மக்களின் உள்ளத்திலே அது எழுந்தது. அதனுடைய அடியாகத்தான் மத்திய ஆட்சியிலே இருக்கும்படியான கட்சி ஏற்கவேண்டி இருந்தது.

[திரு. என். வரதராஜன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

இன்றைக்கு வேறு ஒன்றைப் பார்க்கிறோம். ரவி-பியாஸ் நதிநீரை எதற்காகப் பயன்படுத்தினீர்கள்? அரசியல் ஓரவஞ்சனையாக அரியானா மாநிலத்திற்குக் கொடுத்து அவர்களுடைய ஓட்டைப் பெறுவதற்காக பஞ்சாப் மாநில மக்களின் நலன்களுக்கு எதிராக செயல்படவில்லையா? அதேபோன்று காவிரி நீர்ப் பிரச்சினையிலே தஞ்சை மாவட்டத்தை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த மாநில மக்கள் ராஜராஜசோழன் தஞ்சையை நஞ்சை யாக்கிய மாநில மக்கள், அங்கே 30 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்திற்கு தண்ணீர் வரவேண்டும் என்பதற்காக கடுமையான வறட்சியால் இன்றைக்குப் பாதிக்கப்படுகிறபோது கர்நாடக மாநிலத்திலே உள்ள அரசை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி தன் கட்சியினுடைய ஆட்சி அங்கே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறபோது நியாயமாகத் தலையிட்டு இந்த மாநிலத்திற்குத் தேவையான தண்ணீரைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கான முன்முயற்சியை மத்திய அரசு எடுக்கவில்லை. இந்த உண்மையை தமிழகம் உணர்ந்து இருக்கிறது. பிரிவினைப் பித்து, பிரிவினைபித்து என்ற வாதத்திலே ஒரு பொருளும் இல்லை உண்மையிலேயே அந்த ஆட்சி வீரும்பியிருந்தால் மாநில முதலமைச்சர்களைக் கூப்பிட்டு அல்லது தமிழ்நாட்டிலே உள்ள அனைத்துக் கட்சிகளையும் அழைத்துப் பேசி கர்நாடகத்திலே கபி லியா அல்லது வேறு அணைகளில் எவ்வளவு நீர் இருக்கிறது என்று பார்க்கட்டும், சமத்துவம் நிறைந்த முறையிலே பேச்சுவார்த்தை நடத்தி வாடிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய 10 லட்சம் ஏக்கர் சம்பா பயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஏதாவது தண்ணீர் கொடுக்க முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டாமா? நாம் 30 டி.எம்.சி. தண்ணீர் கேட்கிறோம். அதிலே எது கொடுக்கமுடியும் என்ற உண்மையை சொல்வார்களானால் தமிழக மக்களின் மனம் நிறைந்திருக்கும். தமிழக விவசாய மக்களும் சரி, இருப்பதைப் பிரித்துக் கொடுக்கிறார்கள் என்று நினைக்கமுடியும். ஆனால் அதற்கு மாறாக இந்தத் தேர்தலில் வெற்றிபெறுவதற்காக ஓரவஞ்சனையாக தமிழக மக்களை புறக் கணித்தது என்ற காரணத்தினால் ஏற்பட்ட அபாயத்தை இன்றைக்குத் தமிழ்நாடு அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது மத்திய ஆட்சியினுடைய ஓரவஞ்சனையான கொள்கையல்லவா? இன்று தமிழ்நாட்டின் உணவுத் தேவை அதிகமாக இருக்கிறது. நாம் வசதியில்லை, இங்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறோம். மாநில சர்க்காரின் கொள்முதல் கொள்கையிலே தவறு செய்திருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள் அல்லது மத்திய தொகுப்புக்கு காலாகாலத்திலே கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லுங்கள், இதில் உண்மை என்ன, பொய் என்ன என்பதை நாடு கண்டறியும், தவறை திருத்திக்கொள்ளட்டும். இன்றைக்கு அரிசி கிலோ 5 ரூபாய், 6 ரூபாய் என்று விலையேறிக்கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு நம்மிடமுள்ள கையிருப்பைக்கொண்டு உணவு தானியத்தைக் கொண்டு நியாயவிலைக் கடைகளில் கொடுத்துவருகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நிலையிலே மக்களின் வறுமையையும் துன்பத்தையும் கவனத்தில் கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாதா?

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. என். வரதராஜன்]

நீங்கள் மத்திய தொகுப்புக்குக் கொடுக்கவில்லை என்ற விதண்டாவாதத்தைப் பேசிக்கொண்டு காங்கிரஸ் அல்லாத ஒரு மாநில அரசுக்கு நெருக்கடியை ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் மத்திய அரசு தன் கொள்கையைக் கையாள்கிறதா என்பதுதான் கேள்வி.

[பிற்பகல் 12-20]

ஆகவே நீங்கள் கையாள்வது எல்லாம் நியாயத்தின் அடிப்படையில் இல்லை. அரசாங்க அதிகாரங்களை உங்கள் கையில் வைத்து கொண்டு ஓரவஞ்சையாக நடவடிக்கை எடுப்போம்; அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையின் ஒரு பகுதிதான் தமிழ்நாட்டிற்கு அரிசி கொடுக்க மாட்டோம்; உணவு தானியங்கள் கொடுக்க மாட்டோம் என்று சொல்லும்படியான ஒரு காட்சியை நாம் பார்த்தோம்.

மின்சார நெருக்கடியில் தமிழகம் தத்தளித்திக் கொண்டு இருக்கிறது. நாம் நிலக்கரிக்கு தவம் கிடக்க வேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய ஏற்றுத் தாழ்வுகள் உங்களுக்குத் தெரியும். 22 மாநிலங்களும் ஒன்று போல் வளரவில்லை. சில மாநிலங்களில் வளம் நிரம்பி இருக்கிறது; சில மாநிலங்களில் வளம் குறைவாக இருக்கிறது. சில மாநிலங்களில் நதி நீர் அதிகமாக இருக்கிறது; சில மாநிலங்களில் நதி நீர் இல்லை. இந்த வளங்களை ஒன்று புடுத்துவது தான் மத்திய ஆட்சியினுடைய கொள்கை என்று கொடுத்தப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லை என்பதை தான் நம்முடைய அனுபவத்தில் பார்க்கிறோம். ஆகவே இந்தாண்டுத் திட்டங்களாக இருந்தாலும் இதே நிலை தான். இங்கேயிருந்து அமைச்சர்கள் டெல்லிக்கு ஓடவேண்டும். பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்த வேண்டும். ஆகவே 50 கோடி ரூபாய் கொடுத்து விட்டோம் என்று அவர்கள் சொன்னால், நம்முடைய அமைச்சர்கள் கூட ஏதோ யர்ரோ கொடுத்து விட்டார்கள் என்பதில் சந்தோஷமாக விமானத்தில் பறந்து வந்து பத்திரிகைகளுக்கு அறிக்கை விட வேண்டியது என்ற நிலையில் தானே நம்முடைய தமிழகமும் மற்ற மாநிலங்களும் இருக்கின்றன. ஆகவே நம்முடைய செல்வாதாரத்திலிருந்து கிடைக்கும்படியான வரி தானே இது; ஆகவே அந்த மாநில மக்களுக்கு பெருவாரியான அளவிற்கு தங்களுடைய திட்டங்களை நிறைவேற்ற இந்த நிதியை பங்கு செய்து கொடுக்கக் கூடிய கொள்கை இல்லாத காரணத்தால் நீங்கள் அதிகாரங்களை கையில் வைத்துக்கொண்டு கையில் வைத்திருக்கிற நிதி ஆதாரங்களைக் கொண்டு மாநிலங்களை ஏமாற்றுகிறீர்கள். அல்லது ஒன்றுக்கு விரோதமாக இன்னொன்றை திசை திருப்பி விடுகிறீர்கள். வரவேண்டிய தொழிற்சாலைகளுக்கு தடை விதிக்கிறீர்கள். போட்டு அனுப்புகிற சட்டங்களைக் கூட, ஊறுகாய் பானையில் போட்டு வைத்துக்கொள்கிறீர்கள். இந்த மாமன்றம் தானே, போட்டு அனுப்பியது, பினாமி நிலங்களை கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற சட்டம். இன்றைக்கு பல்வேறு மாநிலங்களில் சட்டத்திருத்தங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். நிஸ்ச சட்டத்திலே, புல திருத்தங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இதை யெல்லாம் மத்திய கிடங்கிலே ஊறுகாய் பானையில்

[திரு. என். வரதராஜன்] [1983 பிப்ரவரி 1]

போட்டு ஊற வைக்கிறீர்கள். சிலவற்றை நிராகரிக்கிறீர்கள் அகவே தேசத்தினுடைய அபிவிருத்தியிலே குறுக்கே நிற்பவர்கள் நீங்கள்; மாநில மக்களுடைய உரிமைகளுக்கு குறுக்கே நிற்பவர்கள் நீங்கள். உங்கள் கையில் இருக்கிற அதிகாரங்களை ஓரவஞ்சனையாக உபயோகப்படுத்துகிறவர்கள் நீங்கள் என்ற அவநம்பிக்கை இந்த நாட்டில் பரவியிருக்கிறது. அது பலப்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது. அது வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற உண்மையை இந்த நாடு அறியும்; மத்திய ஆட்சியிலே இருப்பவர்கள் அறியாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு மிரட்டலாம், திசை திருப்பலாம் என்று இருக்கிறீர்கள். அதேபோலத்தான் கையில் இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு நம்மை பழிவாங்குவதை போலவே நம் நாட்டிலுள்ள செல்வாதாரங்களை கூட (மனியடிக்கப்பெற்றது) எவ்வாறு உபயோகப்படுத்துகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய கையிலே இருக்கும் படியான செல்வாதாரங்களைத் திரட்டும்படியான கொள்கை அவர்கள் மத்திய அரசிற்கு உண்டா என்று பார்க்க வேண்டும். இந்த அவைக்கு நான் சொல்ல விரும்புவது, சோவியத் யூனியன், சோஷலிஸ்ட் புண்ணிய யூனியல்தான் இன்றைக்கு சமத்துவம் நிறைந்த ஒரு ஆட்சியை பலமொழிகள் பேசுகிற மக்கள், பல்வேறு கலாச்சாரம் கொண்ட மக்கள்—இன்றைக்கு ஜார்ஜியா போன்ற வளர்ச்சி அடைந்த மாநிலமும், அஜர்ஜீட்டான் போன்ற மாடு மேய்க்கும் நாகரிகத்தைக் கொண்டிருக்கும் மாநிலமும் தொழில் வளர்ச்சியில், விஞ்ஞான வளர்ச்சியில், கலாச்சார வளர்ச்சியில், கல்வி வளர்ச்சியில் ஒன்றிணைந்து இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சோவியத் பொருளாதாரத்தை நீங்கள் கொண்டு வருமுடியாது. ஆனால் இன்றைக்கு உங்களுடைய கொள்கை என்ன? இந்த நாட்டு மக்களுடைய துன்பத்திற்குண்டான அடிப்படையான காரணம் என்ன? இந்த நாட்டிலே ஏகபோக செல்வம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது; அதன் காரணமாக மாநில உரிமைகள் மறுக்கப்படுகின்றன. அதனுடைய கொள்கை என்ன? தமிழ்நாட்டிலே எனது அன்பிற்குரிய நண்பர், அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் வேடசந்தார் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் இங்கே குரல் கொடுத்து வருவதை நான் மகிழ்ச்சியோடு பார்க்கிறேன். அவருடைய தொகுதி வளம் நிறைந்தது அல்ல; வானம் பார்த்த பிரதேசம்; பாலைவனம் போன்ற பகுதியில் மூலப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன; ஒரு சிமென்ட் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் ஆயிரம் படுக்கைகள்; இல்லாத பொல்லாத காரணங்கள் சொல்லப் படுகின்றன. யாரோ ஏகபோக மூலதனக்காரர் அங்கே தலையிட்டால் நிலையே வேறு; ஒரு மாநில அரசே நிர்வாயம் என்று வற்புறுத்தினால் கூட அதற்கு தடை விதிக்கப்படு

1943 பிப்ரவரி 15]

[திரு. என். வரதராஜன்]

கிறது என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன உதரரண்ம் வேண்டும்? முதலில் ரெயில் பாதையை காரணம் காட்டினார்கள். இப்போது நிலக்கரி இல்லை என்று காரணம் காட்டி அந்த மக்களுடைய கிறந்த வாழ்க்கைக்கு உதவி செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலைக்கு இன்று தடை விதிக்கிறார்கள். இப்படி நீங்கள் செல்வாதாரத்தை பயன் படுத்துகிறீர்கள். இங்கே பொருள் கிடைக்கிறது; இங்கு மின்சாரம் கிடைக்கிறது; இங்கே தண்ணீர் கிடைக்கிறது; இங்கே வறுமை இருக்கிறது; இந்த நான்கையும் எப்படியும் இணைத்து தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை இந்த நாட்டினுடைய மத்திய அரசிற்குண்டா? அல்லது ஏகபோக முதலாளிகளுக்கு உண்டா? அவர்கள் எவ்வளவு சுலபமாகத் தங்களுடைய இலாப நோக்கத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியுமோ அங்கு தொழில்களை ஆரம்பிப்பார்கள்; மூலதனத்தைப் போடுவார்கள். அதற்கு இசைவை மத்திய அரசாட்சி தெரிவிக்கும். இல்லையென்றால் எப்படி அவர்களது மூலதனம் கூடியிருக்க முடியும்? 1947 ஆம் ஆண்டு கணக்கை நீங்கள் பாரப்பிடுகையானால் டாடாவுக்கும், பிரிஸ்துவாவுக்கும் மொத்தமாகச் செல்வாதாரச் சொத்து ரூ. 50 கோடி என்பது தெரியும். இன்று அவர்களுடைய சொத்து ரூ. 1,800 கோடி. அப்படியானால், தமிழ்நாடு வறுமையில் துடிக்காமல் என்ன செய்யும்? அல்லது மற்ற மாநிலங்கள் இன்று வறுமையில் துடிக்காமல் என்ன செய்யும்? மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வற்புறுத்துவதெல்லாம் மாநிலங்களின் அதிகாரம், மாநில மக்களுடைய நல உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவது இந்த ஏகபோகக் கொள்கையோடு இணைந்திருக்கிறது. மாநில அதிகாரங்களுக்கு நாங்கள் போராடுகிறோம். என்று சொன்னால் ஏகபோகக் கொள்கையை எதிர்த்துப் போராடுகிறோம் என்று அதற்கு மூழு அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமென்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதனுடைய ஒரு பகுதிதான் இந்த மாநிலத்திலே ஆளும் கட்சிக்கும், இந்த மாநிலத்திலே இருக்கக் கூடிய பிரதான எதிர்க்கட்சிக்கும் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய சார்பாக, இதய பூர்வமாக எடுத்துக் காட்ட விரும்புவது எல்லாம், இந்த மாநிலத்தினுடைய நல உரிமைகளைப் பாதிக்கும்போதே, அவர்களுடைய கையிலே இருக்கிற செல்வாதார உரிமையை ஓர வஞ்சகமாகப் பிரயோகப்படுத்துகிறார்கள். நம்முடைய நாட்டுக்குத் தேவையான செல்வாதாரத்தை எடுக்க வேண்டிய இடத்தில் எடுக்க மறுக்கிறார்கள். நாம் ஏதாவது சீரிய கொள்கையைச் சொன்னால் கூட அதைப் புறக்கணிக்கிறார்கள். இன்று நிலப் பிரபுத்துவத்தைக் கட்டுப்படுத்தாமல், ஏகபோக மூலதனத்துக்குத் தடை விதிக்காமல், அந்நியச் சுரண்டலுக்கு உள்ள வழியைக் கட்டுப்படுத்தாமல், இருந்தால் இந்த நாட்டினுடைய செல்வாதாரம் விரைவில் ஏறமர் 3 அப்படிப் பட்ட ஒரு மாற்றுக் கொள்கையினை இன்றைக்கு நாம் முன்வைக்க வேண்டும். மாநிலங்களுக்கு

[திரு. என். வரதராஜன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

கூடுதல் அதிகாரம் என்று சொல்லும்போது அப்படி ஒரு மாற்றாகக் கொள்கையை மத்திய சர்க்கார் கடைப் பிடிக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையினை நம்முடைய மாநில அரசும் மாநிலத்தினுடைய பிரதான எதிர்க் கட்சியிலே இருக்கக் கூடியவர்களும் அதை கவனத்திலே கொண்டு செயல்பாற்ற வேண்டும். இது நம்முடைய மாநிலத்தினுடைய பிரச்சினை அல்ல; அது எல்லைகளைக் கடந்து வருகிறது. மொழிகளைக் கடந்து வருகிறது. இன்றைக்கு பல்வேறு மாநில மக்கள் இன்றைய தினம் இந்த இயக்கத்திற்கு ஆதரவாக திரும்பியிருக்கக் கூடிய காட்சியினை, மாட்சியினை இந்த நாட்டிலே நாம் பார்க்க முடிகிறது. ஆகவே, அவர்களை ஒன்றிணைக்கும்படியான பொறுப்பும் மத்திய ஆட்சிக்குண்டு. இன்றைக்கு பிரபுத்துவவாத ஒரு சார்பான ஏகபோக முது லாளிக்கு ஆதரவான கொள்கையைப் பின்னுக்குத் தள்ளவும் அப்படிப்பட்ட ஜனநாயக ஒற்றுமையினைப் பாதுகாக்கக் கூடிய கொள்கையை இந்த மாநில அரசு கையாள வேண்டும். மாநிலத் திலே ஆளும்படியான கட்சி இதற்கும் பிரதான வடிவம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது என்று சொல்கிறேன். இல்லாவிட்டால் என்ன வரும்? இப்பொழுது கூட பார்க்கிறோம். நாம் தொழிற்சங்கங்கள் நடத்துகிறோம். அந்தத் தொழிற்சங்கங்களை நடத்துவதிலே கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டி இருக்கிறது. ஒரு பெரிய தொழிற் சங்கத்தை நடத்தும்போது அந்தத் தொழிற் சங்கத்தினுடைய தலைமை எல்லா பகுதி தொழிலாளர்களுடைய உணர்வுகளையும் கவனத்திலே எடுத்துக் கொண்டு செயல்பற்றாவிட்டால் என்ன நடக்கும்? நம்முடைய நாட்டில் அகில இந்திய ரெயில்வே தொழிலாளர்கள் சங்கத்தைப் பார்க்கிறோம். (மணியடிக்கப்பெற்றது).

அந்தத் தொழிற்சங்க இயக்கத்திலே என்ன பார்க்க முடிகிறது? அகில இந்திய ரெயில்வே தொழிலாளர்களின் மத்திய அமைப்பு எல்லா தொழிலாளர்களுக்கும் தலைமை தாங்க முடியவில்லை. அங்கே கேட்டகரி வாரியாக யூனியன் வருகிறது. ஸ்டேஷன் மர்ஸ்டர்ஸ் எங்களைக் கவனிக்கவில்லை. என்கிறார்கள். இன்ஜினியரிங் செக்ஷனில் உள்ளவர்கள் எங்களைக் கவனிச்சுக்கவில்லையென்கிறார்கள். மத்திய சங்கம் எல்லா தொழிலாளர்களுடைய நலன்களைப் பாதுகாக்காவிட்டால் இவ்வாறு வரும். மத்திய ஆட்சியோடும், மற்றவர்களோடும் இருப்பவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? இந்தச் சங்கங்கள் இருப்பதை, ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். அதைத்தான் நாம் பார்க்க முடிகிறது. ஆகவே, நாம் வேறு ஒரு கொள்கையை வரையறுத்துச் சொல்லிவிட்டால், அது சிறப்பாக இருக்கும். இந்துஸ்தான் போட்டோ பிலிம்ஸ் தொழிற்சாலையில் கலர் பிலிம்ஸ் தொழிற்சாலை இங்கே வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினாலும் அதை ஏதாவது ஒரு மாநிலத்திற்கு மாற்றி விட்டு, அந்த மாநிலத்திற்கும் நமக்கும் விரோதத்தை உண்டாக்கக் கூடிய காரியத்தை மத்திய சர்க்கார் மிகச் சாதுர்யமாகக் கையாள்கிறது. கர்நாடகம், கேரளம், ஆந்திரம் சம்பந்தப்

1983 பிப்ரவரி 15]. [திரு. என். வரதராஜன்]

பட்ட காவிரி நீர்ப்பிரச்சினையிலே மூன்று மாநிலங்களுடைய நலன்களை, ஒற்றுமைகளை, பாதுகாக்கக்கூடிய கடமை மத்திய ஆட்சிக்கு இல்லாததாலே ஒரு பகுதி மக்களுக்கு விரோதமாக இன்னொரு பகுதி மக்களைத் தூண்டி விடுகிற காட்சியினை நாம் பார்க்க முடிகிறது. ஆகவேதான் ஒரு மாற்றுக் கொள்கை இன்றைக்கு நமக்குத் தேவைப்படுகிறது என்று நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

அதற்கடுத்தது நம்முடைய முக்கியமான கோரிக்கைகளிலே ஒன்று, மத்திய ஆட்சி இப்படிப்பட்ட கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்ததன் காரணமாக, இன்று இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த அவை ஏற்கிறபொழுது, நம்முடைய மாநிலங்களுடைய முதல் அமைச்சர்கள் அனைத்து அரசியல் கட்சிகளுடைய தலைவர்கள், அரசியல் ரீதியான அறிஞர் பெருமக்கள், இவர்களைக் கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு பொது மகாநாட்டினைக் கூட்டி வேண்டுமென்ற அந்தத் தீர்மானத்தை இந்த அவை ஏற்க வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்துகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு தீர்மானத்தின் வாயிலாக இந்தத் தமிழ்நாட்டினுடைய உரிமைகளையும் பாதுகாக்கிறபொழுதே, மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் அதிகாரத்தை நாம் கொடுக்கிற பொழுதே பிற மாநில மக்களுடைய உணர்வுகளையும், ஒற்றுமைகளையும், ஜனநாயக சக்திகளையும் வளர்ப்பதற்கு நாம் முன்முயற்சி எடுத்தவர்கள் ஆவோம். அந்த ஜனநாயகக் கடமையை நிறைவேற்றியவர்கள் ஆவோம். இன்றைக்கு எந்தக் கொள்கையாக இருந்தாலும், அல்லது இந்தக் கோரிக்கையை ஆதரித்தவர்கள் கூட திசை திருப்பி விட்டாலும் சரி, இன்றைக்கு இந்திய நாட்டினுடைய பெரும் பகுதி மக்கள் தங்களுடைய நல உரிமைகளுக்காக எழுந்து வருகிறார்கள் என்ற காட்சியை நாம் பார்க்க முடிகிறது. அதுதான் சமீபத்தில் நடந்த தேர்தல்.

[பிற்பகல் 12-30]

அதுதான் ஆந்திரத்தினுடைய தேர்தல். அதுதான் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலேயும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கிற இயக்கத்தினுடைய உணர்வுகள் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் வற்புறுத்த விரும்புவது என்னவென்றால், மாநிலங்களின் வருவாயில் பெரும்பகுதியை மாநிலங்களுக்கே தந்திட வேண்டும்; அதைப் போலவே, இருக்கின்ற செல்வாதாரங்களைச் சரியாகப் பங்கிட வேண்டும். அந்நியக் கொள்ளை, ஏகபோகக் கொள்ளை, நிலப் பிரபுத்துவக் கொள்ளை, ஆகியவைகளை ஒரு கட்டுத் திட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அந்தச் செல்வங்களைத் திரட்டுவதில் புது முயற்சிகளை நாம் நாட்டில் உருவாக்கிட வேண்டும். அதற்கு மாறாக, இன்றைக்கிருக்கும் கொள்கைகள் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும்.

[திரு. என். வரதராஜன்]

[1983 பிப்ரவரி 15]

அனைத்து தேசிய மொழிகளும் சம அந்தஸ்துடன் வளர்வதற்கான புதிய கொள்கையை உருவாக்கிட வேண்டும். இதற்கு மேலே, இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை இந்த வழியிலே திருத்துவதற்கான முயற்சிகளைக் கொண்ட ஒரு பொது மாநாட்டினை மத்திய சர்க்கார் கூட்டிட வேண்டும். மாநில சர்க்கார்களும், மாநிலங்களினுடைய ஜனநாயக இயக்கங்களும் இதற்காகக் குரல் கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி, இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. உமாநாத் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை நான் வழி மொழிந்து இதற்கு இந்த அவை ஆதரவு தர வேண்டுமென்று கேட்டு, என்னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத் தலைவரவர்களே, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை அனைத்து மாநிலங்களிலேயும் வலுத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய இந்தச் சூழ்நிலையில், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப்படுவதற்கு மாநில முதலமைச்சர்களுடைய கூட்டத்தைக் கூட்டமைய அரசு முடிவெடுத்தாக வேண்டுமென்ற விவாதத்தை நாம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தச் சூழ்நிலையிலே மற்ற மாநிலங்களிலே உள்ள அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லது அரசியல் பொறுப்பு வகிக்கின்றவர்கள் என்று இவ்லாமல், பல்வேறு மாநிலங்களிலே இருக்கின்ற மக்களே தங்களுடைய உணர்வை, அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப்பட்டாக வேண்டும். எங்களுடைய மாநில வளர்ச்சி பாதிக்கப்படுகிறது என்கின்ற மக்கள் உணர்வுகளைத் தேர்தல்கள் மூலமாக ஆந்திரத்திலேயும், கர்நாடகத்திலேயும் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்ற சூழ்நிலையிலே நாம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது, கூடுதல் அதிகாரம் வேண்டும். கொடுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற இதே சூழ்நிலையிலே மைய அரசானது இருக்கின்ற அதிகாரங்களையே, இப்பொழுது மாநிலங்களுக்கு இருக்கின்ற கொஞ்ச நஞ்சு அதிகாரங்களையே எடுக்கின்ற ஒரு சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தினால் இந்தத் தீர்மானத்தை விரைவாக நிறைவேற்றி, மைய அரசை வற்புறுத்தும் பணியை, மற்ற மாநிலங்களையும் ஒருங்கிணைத்து மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையினை வற்புறுத்துகின்ற வகையிலே மற்ற மாநிலங்களையும் இணைத்து, அதற்குத் தலைமை தாங்குகின்ற பொறுப்பினைத் தமிழகம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இன்றைய அரசு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்து நான் ஒரு சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விழைகின்றேன்.

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியம்]

1935-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் அந்நியர்கள் ஆண்ட சட்டம். அந்தச் சட்டத்தினையே அன்றைக்கு இந்திய நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராடிய காங்கிரஸ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், 1935-ஆம் ஆண்டினுடைய சட்டத்தையே காலனி ஆதிக்கச் சட்டம் என்று கூறினார்கள். கடுமையான ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது, மாநிலங்களுக்கு உரிய அதிகாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. அந்நிய நாட்டுச் சட்டம், அந்தச் சட்டம் ஆதிக்க உணர்வைக் கொண்ட சட்டமாக இருக்கிறது என்று 1935-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தையே அன்றைய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தையே, இந்த நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய காங்கிரஸ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் விமர்சித்தார்கள். ஆனால், இன்றைக்கு உள்ள நிலைமை என்ன?

1935-ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே மாநிலங்களுக்கு என்னென்ன உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தனவோ அவைகளிலே சில உரிமைகள்கூட இன்றைக்கிருக்கின்ற அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே பறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1935-ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, சிறுசிறு இரயில் வேக்களைக்கூட நடத்தவும், மருந்து தயாரிப்பது போன்ற அதிகாரங்களும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது உள்ள சூழ்நிலை என்ன? 1935-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தை, காலனி ஆதிக்கச் சட்டம் என்றும், மாநிலங்களை அடிமைப்படுத்துகின்ற சட்டம் என்று வர்ணிக்கப்பட்டதே, அந்த அந்நியர்கள் இந்த நாட்டை ஆள்வதற்காக வைத்திருந்த சட்டத்திலேயிருந்த அளவிற்குக் கூட உரிமைகள் இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை என்பதுதான் நிதர்சனமான உண்மையாகும்.

அதிலே இருக்கின்ற அதிகாரங்களே மிகச் சொற்பமானவை என்பதைவிட, அற்பமான அதிகாரங்கள் என்று சொல்லலாம். அதையும் பிடுங்குகின்ற முயற்சி நடக்கிறது. இந்தக் குரலைத் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல; பல்வேறு மாநிலங்களிலும் அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும், இருக்கின்ற அதிகாரங்களைச் சீராக்க வேண்டும், மைய அரசினுடைய அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்கின்ற குரல் ஓங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையிலே, இருக்கின்ற அதிகாரங்களையும் பிடுங்குவது, உண்மையிலேயே இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே இருக்கின்ற மக்களுடைய உணர்வினை மதிக்காத நிலையிலேதான் மைய அரசு நடந்து கொண்டிருக்கின்றது என்கின்ற கருத்தை நான் வலியுறுத்திக் கூறவிரும்புகிறேன்.

சமீபத்திலே பல்வேறு மாநிலங்களிலேயும், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுங்கள் என்று மக்கள் போராடுகின்ற ஒரு சூழ்நிலை உருவாயிருக்கின்ற நிலையில், இருக்கின்ற அதிகாரங்களையும் எடுக்கின்ற காரணத்தினால்தான் கடந்த வாரம் “டெலகிராப்” என்கின்ற பத்திரிகையிலே எழுதப்பட்டிருக்கிறது, இந்திய நாட்டின் பிரிவினை வாதிகள் மாநிலத்

[திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்][1983 பிப்ரவரி 15]

தில் இல்லை : டெல்லியில்தான் இருக்கிறார்கள் என்று தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது. மாநிலத்திலே இருக்கின்ற கட்சிகளோ அல்லது மாநிலத்திலே இருக்கின்ற அரசியல் கட்சிகளோ, மற்ற நபர்களோ பிரிவினைவாதிகள் அல்ல, உண்மையிலேயே இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைத் துண்டு போடுவதற்கான திட்டங்களுக்கு உறுதுணையாக இருப்பது டெல்லிப்பட்டணத்திலே இருக்கின்ற டெல்லி தலைமைச் செயலகம்தான் என்று மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது.

“As is usual these days the reportage in the newspapers is all wrong. The secessionists who are conspiring to slice up the country are not necessarily the ones in the North Eastern States, or in Assam or in Punjab, they are, most of them, in New Delhi investing such structures as the Udyog Bhavan or Y. J. Bhavan”

இந்த நிலையிலே இன்றைக்கு மத்திய அரசு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. மாநிலத்திற்கு வழங்குவதற்கான அதிகாரங்கள் மிகச் சொற்பமானது. அதைக்கூட மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. உமாநாத் அவர்கள் தீர்மானத்தை முன்மொழிகின்றபோது மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்கள். மாநிலத்திற்கு இருக்கிற அதிகாரங்கள்—சொல்லப்போனால் மிகத் தெளிவாக அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தினால் மாநிலத்திற்கு என்று எந்த ஒரு அதிகாரமும் கிடையாது. கூடுதல் அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிற தீர்மானத்தைக்கூட என்னுடைய கருத்தின்படி மாற்ற வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 249 பிரிவினை மைய அரசு பயன்படுத்த ஆரம்பித்தால் ஒரு அதிகாரம் கூட இல்லை. மாநில அரசு ஒரு முனிசிபாலிட்டி என்பதைவிட அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் 249-ஐ மைய அரசு பயன்படுத்தினால் எந்த ஒரு அதிகாரமும் மாநிலத்திலே கிடையாது என்கிற சூழ்நிலைதான். இப்பொழுது இருக்கின்ற அதிகாரம் என்ன? பள்ளிக்கூடம் கட்டுவது அது மாநில அரசினுடைய பொறுப்பு. சாலை போடுவது அது மாநில அரசின் பொறுப்பு. கல்வி சொல்லித்தருவது மாநில அரசின் பொறுப்பு. ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து கொடுப்பது இது நம் செலவு. சட்டம் ஒழுங்கை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பது மாநில சர்க்காரே செய்ய வேண்டும். இது மிகப் பெரிய பொறுப்பு. செலவை எல்லாம் நமது மாநில சர்க்கார் தலையிலே. சிறைச்சாலையா அது மாநில சர்க்கார் தான் கவனிக்க வேண்டும். மற்றும் வயதானவர்களைக் கவனிக்க வேண்டுமா, அதையும் மாநில அரசே கவனிக்க வேண்டும். பழங்கால மீயூசியம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமா? அதையும் நாமே காக்க வேண்டும். சூதாட்ட விடுதிகளை கண்காணிக்க வேண்டுமா? அதையும் நாமே பார்க்க வேண்டும். இறுதியாக போகின்ற சுடுகாட்டை காக்கின்ற பொறுப்பு அவைகள் எல்லாம் மாநிலத்திற்கு கிடைத்து இருக்கின்றன. செலவு என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமோ அந்த பொறுப்புகள் மட்டும் மாநில அரசிடம்

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்]

இன்றைய பட்டியலில் 97 அதிகாரங்கள் மத்திய அரசுக்குப் பொதுப்பட்டியலில் 47, மாநில அரசின் பட்டியலிலே 66 என்று இருந்தாலும்கூட ஒட்டுமொத்தமாக மாநிலத்திற்கு வழங்கியிருக்கின்ற அதிகாரங்கள் செலவு செய்ய வேண்டியவைகளுக்கு மட்டும் தான். வருவாய் வருகின்ற அத்தனையும் மத்திய அரசுக்கு.

இன்கம் டாக்ஸ், மத்திய அரசு ; எக்ஸைஸ் மத்திய அரசு ; கஸ்டம்ஸ் மைய அரசு ; சென்டிர்ல் செல்ஸ் டாக்ஸ் மைய அரசு ; கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ் மைய அரசு ; எஸ்டேட் டீட்டி மைய அரசு ; வருவாய் வருகின்ற இரயிலே மைய அரசு ; கப்பல் மைய அரசு ; பாங்குகள் மைய அரசு ; இன்டர் ஸ்டேட் வாட்டர் டிஸ்ப்யூட் மைய அரசு ; வைத்து இருக்கிறது மைய அரசு செயல்படுத்தாத ஒரே ஒரு திட்டம் இருக்கிறது என்றால் இது தான். 262 அரசியல் அமைப்புப் பிரிவிலே இருக்கிறது என்றாலும் கூட அது ஒன்றைத்தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் வரதராஜன் அவர்கள் தெளிவாக குறிப்பிட்டார்கள். மைய அரசிடம் சட்டம் இருந்தும் கூட மாநிலத்தைப் புறக்கணிக்கின்ற வகையிலே இவைகளை செயல்படுத்தவில்லை.

இப்படி மிக அற்பமான அதிகாரங்கள் இருக்கிற சூழ்நிலையிலே, இதையும் கூட அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் 240-ஆவது பிரிவின்படி இராஜ்ய சபை நினைத்தால் அதிலே வந்திருக்கின்ற வர்களிலே 3-இல் 2 பங்கு பேர்கள் சொன்னால் தேசிய நலன் கருதி இந்த அதிகாரங்கள் பூராவும் எடுத்துக்கொள்ளலாம், என்ற சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது.

ஆகவே, உண்மையிலேயே ஒட்டுமொத்தமாக சொல்ல வேண்டும் என்றால் இன்றைய நிலையிலே மாநிலங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அற்பமான அதிகாரங்கள் கூட மைய அரசினுடைய தயவிலே இருக்கின்ற அதிகாரங்கள் தான். மைய அரசு இராஜ்ய சபையிலே அங்கே வந்துள்ளவர்களிலே 3-இல் 2 பேர்கள் நினைத்தால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற 66 அதிகாரங்கள்—அதை முழுவதும் சட்டம் இயற்றி எடுத்துக்கொள்ளின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது. கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்த அற்ப அதிகாரங்களை வைத்தாவது மாநில சர்க்கார் ஏதாவது கில சமுதாய நல திட்டங்களை செயல்படுத்த முடிகிறதா என்றால் இல்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் வரதராஜன் அவர்கள் நில சீர்திருத்தச் சட்டம் பற்றி மிகச் தெளிவாக சொன்னார்கள். மாநில பட்டியலிலே இருக்கிறது என்றாலும் கூட அவர்கள் விரும்பினால் செயல்படுத்தலாம். ஆனால், மாநில சர்க்கார் விரும்பினாலும் அதை செயல்படுத்த முடியாது. அதே நேரத்திலே அவர்கள் நினைத்தால் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்பது நிதர்சனமான உண்மையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

[திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

நாம் கொண்டு வந்த பினாமி ஒழிப்புச் சட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் இங்கே அனைத்துத் தரப்பினரும் பாராட்டினார்கள். அனைத்து தரப்பினருடைய ஆதரவைப் பெற்று அந்த சட்டம் இயற்றப்பட்டது. 1961-ஆம் ஆண்டு அந்த சட்டம் எந்த நோக்கத்திற்காக கொண்டுவரப்பட்டதோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறவில்லை. அந்த சட்டத்தை ஏமாற்றுகின்ற வகையிலே பல ஆயிரக்கணக்கான பேர்களால் ஆயிரக்கணக்கான நிலங்கள் மறைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அந்தச் சட்டம் கொண்டு வருகிறபோது 4 இலட்சம் ஏக்கர் உபரி நிலங்கள் கிடைக்கும் என்று கருத்து இருந்தாலும் 1 இலட்சம் ஏக்கர் கூட எடுக்க முடியவில்லை. ஆகவே, இந்தச் சட்டம் நியாயமான சட்டம். அதற்கு மைய அரசு அனுமதி அளிக்க வேண்டும் என்று இங்கே கட்சி பேதம் இல்லாமல் அனைத்துக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் வலியுறுத்தினார்கள். மத்திய அரசுக்கு அனுப்பப்பட்ட சட்டம் 14 மாதங்களுக்குப் பிறகு மறுக்கப்படுகிறது. என்ன காரணத்திற்காக மைய அரசு மறுக்கிறது. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் போனதை நீங்கள் பிடிக்கிறீர்கள் ஆகவே இது செல்லாது. இந்தச் சட்டம் செல்லாது என்கிறார்கள். ஏன், 20 அம்ச திட்டத்திலே கூட மைய அரசிலே ஆட்சி பொறுப்பிலே இருக்கிற இந்திரா காங்கிரஸ்காரர்கள் சொல்கிறார்கள் நில சீர்திருத்தச் சட்டத்தை அமுல் படுத்த வேண்டும் என்று. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 9-ஆவது ஷெடியூலிலே இன்று தமிழக அரசின் சட்டத்தை சேர்த்தால் அந்தச் சட்டம் செல்லும் என்கிற நிலை இருக்கிறது. ஆனால், அதற்கு அவர்களுடைய தயவு தேவை. 14 மாதங்களாக காக்கவைத்து திருப்பி அனுப்பினார்கள். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு போனதை நீங்கள் நிறைவேற்ற முடியாது. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதி வைத்ததை பினாமி என்று நிங்கள் சொல்வதற்கு சட்டத்திலே இடம் இருக்காது என்கின்ற காரணம் காட்டி மறுக்கப்படுகிறது. இதையே மைய அரசு நினைத்தால் செய்யலாமாம்.

[பிற்பகல் 12-40]

ஃபிரிடம் ஆஃப் பிராப்பர்டி என்று 1961 ஆம் ஆண்டு சட்டத்திலே விதி விலக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை மாற்றுவதற்கு சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வாருங்கள் என்று 1981 ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்திலே அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இந்த மாநில அரசு 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த நாட்டு மக்களுக்கு, இந்த மாநில மக்களுக்காக நிலச்சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்து உண்மையிலே அமுல்நடத்தி காண்பிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வுடன் அனைத்துத் தரப்பினரும் பாராட்டி, அனைத்து தரப்பினரும் வரவேற்கக் கூடிய அளவிலே அனுப்பிய சட்டத்தை 20 ஆண்டுகள் முன்பே ஏற்பட்டவைகளுக்கு நீங்கள் சட்டத் திருத்தம் கேட்க முடியாது என்று காரணம் காட்டி மறுக்கிறது மத்திய அரசு. அது விரும்பினால் ஃபிரிடம் ஆஃப் பிராப்பர்டி பற்றி 1961 ஆம் ஆண்டு சட்டத்திலே நீங்கள் ஒரு திருத்தம் கொண்டு வாருங்கள் என்று பாராளுமன்றத்திலே

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. வேடசந்தூர் வி. பி பாலசுப்பிரமணியன்]

வைத்திருக்கிறார்கள். இது எந்த வகையிலே நியாயம் என்று தெரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் எல்லா மாநிலங்களுக்கும், 1961 ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்கத்திலே 1961 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட சட்டத்திலே ஏமாற்றி நிலச்சீர்திருத்தத்தை, அதை அமுலாக்கமுடியாது என்று ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அன்றைய நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்திலே பழத்தோட்டங்கள், மீன் பிடிக்கின்ற குளங்களுக்கும் விதி விலக்கு என்று மேற்கு வங்க அரசிலே 1961 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். மிகத் தெளிவான காரணம் சொல்லி, நாம் இந்தப் பேரவையில் இயற்றியது, மாதிரி அவர்கள் 1980 ஆம் ஆண்டு இயற்றினார்கள். 1961 ஆம் ஆண்டு மீன் பிடிக்கின்ற குளங்களுக்கும், பழத்தோட்டங்களுக்கும் விதி விலக்கு என்றும் சட்டத்தை வைத்து, அங்கே இருக்கின்ற நிலப் பிரபுக்கள், 4 எலுமிச்சம் செடிகளை வைத்துவிட்டு, இதுதான் பழத் தோட்டம் என்று சொல்லி ஏமாற்றி விட்டார்கள். வயல்களிலே தண்ணீரை நிறுத்தி மீன் பிடிக்கின்ற குளங்கள், ஆகவே விதிவிலக்கு வேண்டுமென்று ஏமாற்றிவிட்டார்கள். ஆகவே இவைகளையெல்லாம் 1961 ஆம் ஆண்டிலே முறையாக கண்காணித்து, நிலங்களை எடுக்க வேண்டும் என்று மேற்கு வங்க அரசு சட்டம் இயற்றியது. நமக்கு 14 மாதங்கள் காக்க வைத்து தரமுடியாது என்று திருப்பி அனுப்பினார்கள். அவர்களுக்கு 4 மாதம் சேர்த்து 18 மாதம் வைத்திருந்து திருப்பி அனுப்பினார்கள். இதுதான் வித்தியாசம். மாநில அரசுக்கு இருக்கின்ற உரிமைகளை வைத்து மாநில அரசுக்கு அற்பசொற்ப அதிகாரங்களை வைத்துக்கூட இந்த மாநிலத்தில் முற்போக்குத் திட்டங்களை செயலாக்கலாம் என்றால் அதற்கு அணை போடுகின்ற வகையிலே மத்திய சர்க்காருக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற அதிகாரங்கள் இடையிலே வந்துவிடுகிறது. இது உண்மையிலே இந்த மாநில சட்டங்களை, நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டங்களை மாநில சர்க்கார் செய்திருக்க முடியும் என்றால், 9-வது செப்டம்பரிலே சேர்த்தால் பிரச்சனை இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அப்படித்தான் ஒவ்வொரு பிரச்சனையும், காவிரி நீர்ப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தமட்டிலும், அரசியல் அமைப்பின் 262-வது பிரிவிலே மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. அதன் அடிப்படையிலே 1956 ஆம் ஆண்டு இன்டர்ஸ்டேட் வாட்டர் டிஸ்ப்யூட் ஆக்ட், 2 மாநிலங்களுக்கு இடையே ஏற்படும் தண்ணீர்த் தகராறை தீர்ப்பதற்கு ஒரு சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஒரு முறையாவது அந்தச் சட்டத்தை மத்திய அரசு உபயோகித்து இருக்கிறதா என்றால் கிடையாது. ஆனால் 356வது பிரிவிலே இருக்கக்கூடிய மாநிலங்களைக் கலைக்கும் அதிகாரத்தை, என்னுடைய நினைவு சரியாக இருக்குமானால், இதுவரை 40 முறையாவது உபயோகித்து இருப்பார்கள். இந்த இந்தியத் துணைக்கண்டத்திலே இருக்கின்ற, அங்கம் வகிக்கின்ற மாநிலங்களினுடைய வளம் பெருக வேண்டும் மாநிலங்கள் வளமாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகத்தான் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். அரசியல் சட்டத்தில் பிரிவு 262-வது பிரிவின்படி அதிகாரத்தை மத்திய

[திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

அரசுக்குக் கொடுத்து, அதற்கும் 1956 ஆம் ஆண்டு ஒரு சட்டம் இயற்றியதற்குப் பிறகும், அந்தச் சட்டத்தை, இதுவரையிலே அமுலாக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் நிச்சயமாகக் கிடையாது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போன்று, உண்மையிலே மாநிலங்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தால், இந்தக் காவிரி நீர்ப்பிரச்னை இத்தனை கடுமையாக இருக்காது. நிச்சயமான இது நிதர்சனமாக உண்மை. காவிரி நீர்ப்பிரச்னையிலே மத்திய அரசுதான் தீர்க்க முடியும், பிற மாநில அரசு, அது யாராக இருந்தாலும் சரி, எவ்வளவு குரல் கொடுத்தாலும், அது முடியாதுதான் என்று ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, முடிகிறதா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை. ஆகவே, இன்றைய காவிரி நீர்ப்பிரச்னை அப்படி. குறைந்த பட்ச நிவாரணம் கொடுக்க, மின்சாரத் தைப்பொறுத்தவரையில் 1948 ஆம் ஆண்டு இந்த மாநிலத்திற்காக இந்த மாநிலத்திலே மின்சார உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும், அதற்கு நாங்களே பணம் செலவு செய்கிறோம் என்றாலும்கூட மத்திய அரசு அனுமதித்தால்தான் முடியும் என்று சூழ்நிலை இருக்கிறது. 1948 ஆம் ஆண்டு ஏறத்தாழ 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஒரு கோடியிலே இருக்கின்ற திட்டத்தை மத்திய அரசுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இப்போது நாம் 1983 ஆம் ஆண்டிலே இருக்கிறோம், இந்த மாநிலத்தினுடைய வளம் காக்கப்பட வேண்டும். இந்த மாநிலத்திற்கு மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும், அதற்கு நாங்களே செலவு செய்கிறோம் என்றாலும்கூட இன்று முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. 1948 ஆம் ஆண்டில் 1 கோடிக்கு மேற்பட்ட திட்டங்களை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பினோம். ஆனால் 1983 ஆம் ஆண்டிலே அது ஒரு 10 கோடியாக ஆக்குங்கள் என்றால் கூட முடியாத என்ற சூழ்நிலை. மக்களுக்கு மின்சாரத்தைத் கொடுக்க வேண்டியது மாநில அரசினுடைய பொறுப்பு. அதை நாங்களே செலவு செய்து கொள்கிறோம், 10 கோடி என்றாலும் நாங்களே முதலீடு செய்து கொள்கிறோம், சிறிய மின் திட்டங்களை அமுல்படுத்த அனுமதி தாருங்கள் என்றால், அதற்கும் காலம் கடத்துகிறார்கள். அதற்காக அனுமதியைப் பெற வேண்டிய அதிகாரம் மத்திய அரசினுடைய கையிலே குவிந்திருக்கிறது. இது ஒரு நியாயமான கோரிக்கை. 1948 ஆம் ஆண்டு பணத்தினுடைய மதிப்பு எவ்வளவு? 1948 ஆம் ஆண்டிலே மாநிலங்களுக்கு அதனுடைய திட்டங்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்கின்ற பணத்திலே இந்த 1 கோடி ரூபாய்க்கும் மத்திய அரசு அனுமதியை கொடுக்க வேண்டுமென்ற சூழ்நிலை இருந்தது. இன்று ஏறத்தாழ, 900 கோடி, மகாராஷ்டிராவிலே 1,500 கோடி திட்ட ஒதுக்கீடு என்று பணம் ஒதுக்குகின்ற சூழ்நிலையில் இந்த ஒரு கோடிக்கு மேல் இருந்தால் எனக்குத்தான் அனுப்ப வேண்டும், நீ சொன்னால் நான் மாற்றமாட்டேன் என்று சொன்னால் இதிலே ஏதாவது நியாயம் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை.

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்]

எத்தனையோ திட்டங்கள் மத்திய அரசிலே சென்று முடங்கிக் கிடக்கின்றன. இதிலே கட்சி வித்தியாசங்கள் இல்லை. காங்கிரஸ் கட்சி இந்த மாநிலத்தில் ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அனுப்பப்பட்ட மின்சாரத் திட்டங்கள் இன்னும் அனுமதிக்கப் படாமல் அங்கேயே முடங்கிக் கிடக்கின்றன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியில் இருந்த போது அனுப்பி வைத்த, 1971 ஆம் ஆண்டில் அனுப்பி வைத்த, சண்முகா நதித் திட்டம் இன்னும் அங்கேயே தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது. 1965 ஆம் ஆண்டிலே மாநில மக்களின் நலனுக்காக, இந்த மாநிலத்தின் மின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் கோரப்பட்ட மின் திட்டங்கள் எல்லாம் இன்னும் அனுமதியளிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. கிட்டத்தட்ட 20, 25 ஆண்டுகள் ஆகியும் அந்தத் திட்டங்களுக்கு அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை. அது மைய அரசின் கையிலே கிடப்பிலே போடப்பட்டது போல் இருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட நிலையில் செயல்படுகின்ற மத்திய அரசு தேசிய ஒருமைப்பாடு என்று பேசுவதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்பதைக் கேட்க நான் ஆசைப்படுகிறேன். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைக் கூறுபோட வேண்டும் என்ற எண்ணமோ, அல்லது பிரிவினைப் படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமோ மாநிலங்களிடத்திலே இல்லை, மைய அரசின் செய்கைதான் அத்தகைய நிலைமைகளைத் தூண்டுவதாக இருக்கிறது என்பதை நான் குறிப்பிட்டுக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சூழ்நிலையில், இருக்கின்ற அதிகாரங்களையும் எடுத்துக்கொள்கின்ற நிலைமையில் மத்திய அரசு இன்றைக்குச் செயல்பட்டு வருகிறது. மாநிலத்திற்கு இருக்கும் ஒரேயொரு வருவாய் வாயில் 'விற்பனை வரி' ஒன்றுதான். வேறு எதுவும் இல்லை. வேறு எந்த வகையிலும் மாநிலத்திற்கு வருவாய் வரவில்லை.

1972-73 ஆம் ஆண்டில் இந்த மாநிலத்திற்கு விற்பனை வரி மூலம் கிடைத்த வருமானம், மொத்த பட்ஜெட் தொகையில் 51 சதவீதம். 1975-76 ஆம் ஆண்டில் அது 54 சதவீதம் என்ற வகையில் கிடைக்கிறது. 1979-80 ஆம் ஆண்டில் 56 சதவீதம் என்ற வகையில் அது உயர்கிறது. 1980-81 ஆம் ஆண்டிலேயே மாநிலங்களுக்கு வரும் மொத்த வருவாயில் விற்பனை வரியின் பங்கு மட்டும் ஏறத்தாழ 57.8 சதவீதம், 1982-83-லே இது 58 சதவீதம் என்ற அளவிற்கு இருக்கிறது. இப்படி மாநிலத்தின் மூலவருவாய் விற்பனை வரியில்தான் இருக்கிறது என்ற நிலைமையில் இந்த விற்பனை வரியையும் மத்திய அரசு எடுத்துக் கொள்ளலாமா என்று முயற்சித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. திரு. கம்லபதி திரிபாதி அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட எக்ஸ்பெர்ட் கமிட்டி பரிந்துரையின் அடிப்படையில் இன்றைக்கு மாநிலத்திற்கு வருகின்ற விற்பனை வரியின் ஒரு பங்கை மத்திய அரசு எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறது.

[திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

‘கன்சைன்மென்ட் டிரான்ஸ்பர்’ என்ற வகையில் வியாபாரிகள் பொருள்களை வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். அதனாலே விற்பனை வரி மூலம் வருகின்ற வருமானம் போய்விடுகிறது. ஆகவே, அதைத் தவிர்க்கும் வகையில் சட்டத்தைத் திருத்துங்கள் என்று முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் எடுத்துச் சொன்ன ஆலோசனையின்படி, அதை ஆய்வு செய்வதற்காக கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. ஆனால், மாநில முதலமைச்சர்கள் மாநிலத்திற்கு வருகின்ற வருமானம் போய்விடுகிறது, அதற்காக சட்டத்தில் உள்ள ஓட்டையை அடைக்க வேண்டும், அதற்காக திருத்தம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டு, ஆலோசனை சொல்லியதை அடிப்படையாக வைத்து, மாநிலத்திற்கு கூடுதல் வருமானம் வரும் வகையில் அந்தச் சட்டம் திருத்தம் செய்யாமல், மத்திய அரசுக்கு வருமானம் வருகின்றன வகையில் அந்தத் திருத்தத்தை அவர்கள் செய்து, அதனை 92 (பி) (ஐ) செவனத் ஷெட்யூலில் மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார்கள்.

அதைப்போலவே, மாநிலங்களுக்கு திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்படுகின்ற பணம் மக்கள் தொகையின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகிறது. காட்கில் விதிப்படியின் அடிப்படையில் என்று சொன்னார்கள். 90,000 ஜனத் தொகை அடிப்படையில், மராட்டிய மாநிலத்திற்கு 1,500 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால், அதைவிட 10 சதவீதம் ஜனத்தொகை குறைவாகவே உள்ள மேற்கு வங்காளத்திற்கு 500 கோடி ரூபாய்தான் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இது எந்த அடிப்படையில் என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. 20 ஆண்டு காலத்திற்கு முன்பு ஏற்படுத்தப்பட்ட விதிமுறைகள்—காட்கில் பார்முலாக்கள் மாற்றப்பட வேண்டும். ஒரு மாநிலத்திற்கு ஒரு முறையை மத்திய அரசு பின்பற்றுகிறது என்பதை மேற்கு வங்காளத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியின் அளவும், மகாராஷ்டிர மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியின் அளவும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது நமக்குப்பலனாகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் மாநிலங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்கிற நிலைமையை நாம் பார்க்கிறோம். அவர்கள் போட்ட விதியை அவர்களே மீறுகிறார்கள். நாடாளுமன்றத்தில் இருக்கின்ற திரு. கே. டி. கோசல்ராம் அவர்கள் ஜனதா கட்சி ஆட்சியில் இருக்கின்றபோது, பாராளுமன்றத்தில் புள்ளி விவரங்களோடு, தென் மாநிலங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு மாநிலங்களைப் புறக்கணிகிறது என்று சொல்கிறபோது அதிலே கட்சி வித்தியாசம் கிடையாது.

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. வேடசெந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்]

இங்கே மற்ற விவாதங்களில் பேசுகின்றபோது ஏதோ இந்த அரசு போராடவில்லை, முறையாகப் பேசவில்லை என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள். நிச்சயமாக அந்த நிலைமை கிடையாது. 1950 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே தமிழகம் புறக்கணிக்கபெற்றது. 6-வது நிதிக் கமிஷன் விமர்சன அறிக்கையிலே கூட மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். 1950 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1968 ஆம் ஆண்டு வரையில் மாநிலங்களுக்கு மைய அரசு கொடுத்த உதவி அடிப்படையில் பார்க்கிறபோது — 1967 ஆம் ஆண்டு வரையில் காங்கிரஸ் ஆட்சிதான் தமிழகத்தில் இருந்தது—தமிழகம் 13 வது இடத்தில்தான் வருகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியில் இருந்தபோது 15 வது இடத்திற்கு வருகிறது. இது என்ன கேட்காமல் இருந்ததாலா, அல்லது அக்கறை இல்லாததாலா, அல்லது ஊக்கம் இல்லாததாலா, கேட்கத் தவறியது என்பதாலா, இல்லையென்றால், மைய அரசின் கொள்கைகள் தான் அதற்குக் காரணம்.

[பிற்பகல் 12-50]

குறைந்தபட்சமாக உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் விஷயத்தில் கூட நாம் சொல்வதைக் கேட்க மறுக்கிறார்கள். மாநில மொழி தெரியாத ஒருவரை நியமிப்பதிலே தீவிரமாக இருக்கிறார்கள். அந்த அந்த மாநில மொழி தெரிந்தவராக இருக்க வேண்டும்; மாநில மொழி தெரிந்தவர்தான் தலைமை நீதிபதியாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக்கூட ஏற்றுக்கொள்ள மத்திய அரசு தயக்கம் காட்டுகிறது.

இப்படிப்பட்ட சிறிய அதிகாரங்கள் உட்பட, எல்லா அதிகாரங்களையும் மத்திய அரசு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வரதராஜன் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியதைப்போல் சிமின்ட் பற்றாக்குறை இருக்கிறது; சிமின்ட் தொழிற்சாலை அமைத்துக்கொடுங்கள் என்று கேட்டால் பாராளுமன்றத்திலே தொழில் அமைச்சர் சொல்கிறார் அதற்குரிய மூலப் பொருள் இல்லை. மூலப்பொருள் இருந்தால் யுத்த கால நடவடிக்கை போல் சிமின்ட் தொழிற்சாலையை அமைப்போம் என்று சொல்கிறார்கள். நான் சார்ந்திருக்கிற தொகுதியாகிய வேடசந்தூரில் ஏறத்தாழ 6,000 டன்னுக்குமேல் மூலப் பொருள், டிபாசிட், இருக்கிறது என்று மாநில அரசு சொல்கிறது. அதைச் சொன்னதும் முதலிலே ரயில் வசதி இல்லை என்று சொன்னார்கள். திண்டுக்கல் ரயில் பாதை வந்தவுடன் நிலக்கரி இல்லை என்று சொன்னார்கள். 32 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் வேடசந்தூரில் சிமின்ட் தொழிற்சாலை அமைப்பதற்கு நிலக்கரி இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். நிலக்கரி இல்லை என்றால் இறக்குமதி செய்ய வேண்டுமென்றால் அதற்கும் அனுமதி கிடையாது.

[திரு. வேட்சந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

தமிழ்நாட்டுக்கு நிலக்கரி இல்லை என்று சொல்லுகின்ற அதே நேரத்தில் கேரளத்தில் 2 இலட்சம் டன் உற்பத்தியாகும் தொழிற்சாலைக்கு அனுமதி கொடுக்கப்படுகிறது. அதேமாதிரி உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு அனுமதி கொடுக்கப்படுகிறது. எத்தனையோ இலட்சம் டன் சிமின்ட் இறக்குமதி செய்கிறோம். நாம் மட்டுமல்லாமல், அநேகமாக எல்லா மாநிலங்களிலும் இறக்குமதி செய்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நம்முடைய அந்நியச் செலாவணி வீணாகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் 70,000 டன் நிலக்கரி இறக்குமதி செய்தால் 4 இலட்சம் டன் சிமின்ட் உற்பத்தியாகும். இந்த நிலை ஏற்படும் போது ஏறத்தாழ 10,000 குடும்பங்களுக்கு தொழில் கிடைக்கும்; அவர்கள் வளமாக வாழ முடியும். இந்தத் தொழிலை ஆரம்பித்தால் ஓராண்டில் மத்திய அரசுக்கு விற்பனை வரியின் மூலம் மட்டும் 3 கோடி ரூபாய் வரும். எக்ஸைஸ் வரி, இதர வகைகளிலே மத்திய அரசுக்கு 2 கோடி ரூபாய் வரும், என்று நிபுணர்கள் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். போடுகின்ற மூலதனம் 32 கோடி ரூபாய் 8 ஆண்டுகளில் வரியின் மூலமாக மட்டுமே அந்த மூலதனத்தைப் பெற்றுவிட முடியும். அப்படி இருந்தும் இதிலே கூட மாற்றான் தாய் மனப்பான்மையோடு நடந்து கொள்கிறது மத்திய அரசு.

இப்படி நாங்கள் சொல்லும்போது, அதிகாரம் மத்தியிலே குவிந்து கிடக்கும்போது, இந்த அதிகாரங்களை விரிவுபடுத்த வேண்டும், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாம் கேட்கும்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் அதை திசை திருப்பக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு ஏற்கெனவே அவர்கள் அப்படி திசை திருப்பியிருக்கிறார்கள் என்று குற்றச்சாட்டையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

காரணம் இல்லாமல் நான் இந்தக் குற்றச்சாட்டைச் சொல்லவில்லை. மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் இந்த அவையிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். காவேரி நீர்ப் பிரச்சனையில் தீர்வுகான வேண்டுமென்றால் மத்திய அரசு நினைத்தால்தான் முடியும் என்று 1971 ஆம் ஆண்டில் கூறியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய சட்டமன்ற நடவடிக்கை குறிப்பிலே அது இருக்கிறது. மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்பதை தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலையில், இந்த நாட்டு மக்களுக்காகப் பாடுபடுகிறோம் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே அதை தடை செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால், இந்த முயற்சி திசை திருப்பி விடுவதைத் தவிர வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்? 1972 ஆம் ஆண்டு வறட்சி நிவாரணப் பணிகளுக்கு பணம் கேட்ட போது, அன்றைக்கு முதலமைச்சர் மத்திய நிதி அமைச்சரை கண்டித்ததை நாம் தவறு என்று சொல்லவில்லை.

1983 பிப்ரவரி 15] (திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்)

அதற்குப் பின்னாலே வந்த வறட்சிக்கு நாங்கள் பணம் கேட்கும்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் திரு. சி. டி. தண்டபாணி அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே கண்காணிக்க குழு போட வேண்டுமென்று சொல்கிறார். பல்வேறு அதிகாரங்களை மத்திய அரசு பிடுங்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மாநில அரசுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று நாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, அதை திசை திருப்பிவிடுகின்ற முறையிலே அங்கே பேசுகிறார். மாநிலத்திற்கு கொடுக்கிற நிதியை கண்காணிக்க, பணியை கண்காணிக்க குழு போடவேண்டுமென்று, கண்காணிப்பு குழு போட மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார். அப்படிச் சொல்கிறார் என்றால் அதற்கு என்ன பொருள்?

Mr. C. T. DHANDAPANI, D. M. K. said, An agency to watch the State performance was urgently called for and some of the programmes for the benefit of the weaker sections have not yet been taken up. The Centre which has given money to the States for the programme of welfare measures is within its rights to appoint such a body.

நான் இதை ஒரு வேண்டுகோளாக விடுக்கிறேன். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று நாம் கேட்கிறோம். அது கூடாது என்கிறார்கள் அங்கே, சொல்வது யார்? மாநில சுயாட்சி என்று கேட்பவர்கள். மாநில சுயாட்சி கேட்பவர்கள் மாநில அரசு செலவு செய்யக்கூடிய தொகையை கண்காணிக்க குழு போடவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். குழு போட மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். இது நியாயம்தானா?

அந்தப் பணத்தை மாநில அரசுக்கு மத்திய அரசு என்கிருந்து கொடுக்கிறது? இங்கே பல்வேறு வகைகளில் வசூல் செய்கின்ற பணத்தைத்தான், அதிலிருந்து 60 சதவீதம் அல்லது 70 சதவீதம் தருகிறார்கள். இந்த மாநிலத்திலிருந்து வசூல் செய்கின்ற பணத்தில் ஒரு பகுதியைத்தான் கொடுக்கிறார்கள். அதை மாநில அரசு செலவிடும்போது, அதைக் கண்காணிக்க மத்திய அரசு குழு போட வேண்டும்; அதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் பாராளுமன்றத்திலே பேசுகிறார்கள்.

மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று நாம் கேட்கிறோம். இப்போது இருக்கின்ற அதிகாரங்களையும் எங்களுக்கு வேண்டுமென்று மத்திய அரசு கேட்கிறது. சேல்ஸ் டாக்ஸை மாநில அரசிலிருந்து மத்திய அரசுக்கு எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். மின்சாரத் துறையையும் மத்திய அரசு ஏடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இப்படி இருக்கின்ற பல அதிகாரங்களையும் அவர்கள் எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது நாம் அதிக அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்கு

[வேடசந்தூர் திரு. வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்] [1983 பிப்ரவரி 15]

பகிர்ந்தளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது மாநில அரசு செலவிடுகின்ற பணத்தைக் கண்காணிக்க மத்திய அரசு குழு போட வேண்டும்; அதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று சொன்னால், நம்முடைய நோக்கத்தை தடைசெய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்திலே பேசினால் அது திசை திருப்பு வதாகத்தான் இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆகவே அதை தவிர்க்கவேண்டும் என்கிற வேண்டுகோளை வைத்து மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பதில் அனைவரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இருக்கிற கொஞ்ச நஞ்சு அதிகாரத்தையும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தினுடைய 245 ஆவது பிரிவின்படி எந்த நேரத்திலும், வேண்டுமானால் பிடுங்கிக்கொள்ளலாம் என்ற சூழ்நிலை இருப்பதைக் கருத்திலே கொண்டு, உடனேயே மாநில முதல்வர்களுடைய மாநாடு கூட்டி, கூடுதல் அதிகாரத்தை கொடுக்க வேண்டும் என்ற வகையில் மைய அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை முன் வைத்து இந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்து அமர்கிறேன்.

திரு. ஜே. எஸ். இராக் : மாண்புமிகு மன்றத்தினுடைய தலைவர் அவர்களே, தான் எடுத்துக் கொண்ட பொருளில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் மிகத் தெளிவாக பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள், ஆனால் கடைசி கட்டத்தில் மட்டும், சற்று கருதி பேதத்தை நுழைத்திருந்தார். நான் ஒரு விளக்கம் சொல்லி, அதற்கு அவரிடமிருந்தும் பதில் விளக்கம் பெற விரும்புகிறேன், மாநில சுய ஆட்சி அல்லது மாநிலங்களுக்கு கூடுதல் அதிகாரம் என்ற கருத்தைப் பற்றி, மதிப்பிற்குரிய ஆளும் கட்சியினுடைய ஒப்பற்றத் தலைவர், மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அண்மையிலே வெளியிட்ட கருத்து அண்மையிலே என்றால் 5 மாதங்களுக்கு முன்பு, போன ஆண்டு என்று கூட எடுத்துக் கொள்ளலாம். மாநில சுய ஆட்சி பற்றி, மத்திய அரசுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. மாநிலங்களுக்கு அவை பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து பற்றி, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருக்கிற வழக்கறிஞர்களை கேட்டுத்தான், நாங்கள் அதைப்பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லவேண்டும் என்று போன ஆண்டு முதல்வர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்திலேதான் நம்முடைய நண்பர் அவர்கள் பேசினாரா? அல்லது வேறு கருத்திலா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுடைய கருத்து என்ன? அரசினுடைய கருத்து என்ன என்பதை ஏல்லாம் அரசின் சார்பிலே பேசுகிறபோது நான் கூறுகிறேன்;

1983 பிப்ரவரி 15]

திரு. ஜே. எஸ். இராசு : அரசு பற்றி அல்ல. பார்ட்டியினுடைய பாலிசியையே அவர்கள் இன்னும் பிரேம் பண்ணவில்லை அதைத்தான்.....

திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்கிற இந்தக் கருத்தை 1974ஆம் ஆண்டு இந்தப் பேரவையிலே, அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வற்புறுத்தியிருக்கிறது. வற்புறுத்தியதை அன்றைய முதலமைச்சராக இருந்தவர் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அது நடவடிக்கைக் குறிப்பிலே இருக்கிறது. ஏப்ரல் மாதம் 16 ஆம் தேதி, 1974 ஆம் ஆண்டு சட்ட மன்ற நடவடிக்கை புத்தகத்தினுடைய வால்டும் 64 பக்கம் 39லே கலைஞரே பாராட்டியிருக்கிறார்கள். என்ன சொன்னார்கள் என்றால், 'எங்களை எதிர்க்கிற அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமே, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று கோறுகிறது' என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவருக்குப் பதில் சொல்லுகிறபோது, கலைஞரே, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

திரு. மு. அப்பாதுரை : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் உமாநாத் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்ற தலைப்பின் அடிப்படையில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாகச் சில கருத்துக்களைக் கூற முன்வருகிறேன். இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று சொல்கிற குரல், மாநிலங்களை ஆளுகின்ற எதிர்க்கட்சிகளிடமிருந்து மட்டும் அல்லாமல், இதுவரை இந்திய துணைக் கண்டத்தை ஆண்டுக்கொண்டு வருகிற காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பிலேயிருந்தும் வரக்கூடிய ஒரு நல்ல சூழ்நிலையில்தான், தமிழகத்திலே இருக்கக்கூடிய நம்முடைய மாமன்றம், இந்தக் கருத்தை இன்னும் வலுப்படுத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில், இங்கே பல்வேறு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இந்தக் கருத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

பொதுவாக இன்றைக்கு நம்முடைய மத்திய அரசிடம் பொருளாதாரம் நிதி, நிர்வாகம் என்று சொல்லக்கூடிய மிகப் பெரிய மூன்று அதிகாரங்கள் குவிந்துக் கிடக்கின்றன. ஆகவேதான் மாநில அரசுகள் தங்களுடைய மாநிலங்களிலே நல்ல தொழில் திட்டங்களை, சமூக மேம்பாடு திட்டங்களை உருவாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணினாலும்கூட, அந்த எண்ணங்களைச் செயல்படுத்த விரும்பினாலும்கூட, மத்திய அரசாங்கத்தின் தயவையும், கருணையையும் எதிர்பார்த்துத்தான் செயல்படுத்த வேண்டிய கட்டாய சூழ்நிலை இன்றைக்கு இருக்கிறது. ஆகவேதான் இன்றைக்கு பல்வேறு மாநிலங்களில், மாற்றுக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில், சில முரண்பாடுகள் ஏற்ப

[தரு. மு. அப்பா துரை]

[1983 பிப்ரவரி 15]

படுகின்ற காரணத்தால், தங்களின் அரசினுடைய கொள்கைகளை, தங்களை நியமிக்கின்ற மக்களுடைய உணர்வுகளை தேவைகளை சமூக எழுச்சிகளை, நிறைவேற்றுவதற்கு அதிகாரம் தீவைப்படுகிறது.

[பிற்பகல் 1-00]

இன்றைக்கு நம்முடைய குடியரசுச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு 32 ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன. இந்த 32 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் நம்முடைய நாட்டில் குறிப்பாக மத்தியில் ஒரே கட்சியின் ஆட்சி நடைபெற்றாலும் கூட அந்த ஆட்சியினுடைய பாதை முதலாளித்துவத்தை நிலப்பிரபுத்துவத்தைக் காப்பாற்றக்கூடிய பாதையாக இருப்பதால் சீரான ஒழுங்கான ஒரு கொள்கை கிடைக்காத காரணத்தால், இந்த நாட்டிலுள்ள மாநில மக்களின் அடிப்படை உணர்ச்சிகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத நிலைமையினைப் பல்வேறு மாநிலங்களில் காண முடிகின்றது. நம்முடைய நாடு ஒரு மிகப் பெரிய நாடு. இங்கே மத்திய அரசிலே இருப்பவர்கள் நல்ல திட்டங்களை வகுத்துத் தேவையான முறையில் கடைப்பிடிக்காத காரணத்தால் இன்றைக்கு முரண்பாடுகள் முட்டி மோதுகின்றன. இதை கார்ல் மாக்ஸ் அவர்கள் The negation of negation—முரண்பட்ட சமுதாய அமைப்பு முறையில் முரண்பாடுகள் முட்டி மோதும் என்று சொல்வார்கள். அந்த அடிப்படையில் காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்ட மாநிலமானாலும் காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்டுகொண்டிருக்கின்ற மாநிலங்களானாலும் கூட திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாத நிலைமையில் பிரச்சினைகள் பீரிட்டு எழுந்திருக்கின்றது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அந்த அடிப்படையிலேதான் பஞ்சாப் மாநிலத்திலே இருக்கக் கூடிய காங்கிரஸ் கட்சியும், ஹரியானா மாநிலத்திலே இருக்கக் கூடிய காங்கிரஸ் கட்சியும் அகில இந்திய அளவில் காங்கிரஸ் கட்சியும் சேர்ந்து பியாஸ் நதிப் பிரச்சினையில் ஒரு தீர்வான கொள்கையை எடுத்து அங்கே நடைமுறைப்படுத்த முடியாத நிலைமையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

எனவே இன்றைக்கு மாநிலங்களின் உரிமைகள் பறிப்பதன் காரணத்தாலும், மத்திய அரசின் ஆதிக்கத்தின் காரணமாகவும் மாநிலங்களில் நேர் எதிரான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. குறிப்பாக அஸ்ஸாமில் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய மிகப் பெரிய பிரச்சினைக்குக் காரணம் அங்கே இதுவரை ஆண்ட காங்கிரஸ் கட்சியும் இப்போதும் மறைமுகமாக ஆட்சி நடத்துகின்ற காங்கிரஸ் கட்சியும் அந்த மாநில மக்களின் வளர்ச்சிக்கு உகந்த முறையிலே காரியங்கள் செய்யாததுதான். ஆகவே அந்த மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாத காரணத்தால் தான் இன்றைக்கு அங்கே அன்னிய நாடு என்ற கோஷங்கள் எழுப்பப்படக்கூடிய ஒரு அச்சமான சூழ்நிலைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

1933 பிப்ரவரி 15]

[திரு. மு. அப்பாதுரை]

அதேபோன்று பஞ்சாப் மாநிலத்திலே கலிஸ்தான் பிரச்சினை இன்றைக்கு கிளர்ந்து எழுந்திருக்கின்றது என்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம் மத்திய அரசிலே அதிகாரங்கள் குவிக்கப் படுவதுதான். எனவே மாநிலங்களின் வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களை உருவாக்குவதற்குரிய சூழ்நிலையை உருவாக்காமல் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று கோருகிறோம். மாநிலங்களில் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் இன்றைக்கு ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கட்சிகள் எல்லாம் மாநிலங்களில் போதுமான வருவாயினைப் பெருக்கவேண்டும் என்று முற்படுகிறபோது அவர்கள் மத்திய அரசின் அனுமதியினைக் கோருகிறார்கள். எனவே மாநிலங்களில் எந்தவிதமான திட்டங்களையும் உருவாக்க முடியவில்லை. மத்திய அரசினை எதிர்நோக்கித்தான் எந்தத் திட்டங்களையும் உருவாக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கின்றது.

அதேபோன்று வரி விதிப்பு. இன்றைக்கு மிகப் பெரிய வருமானம் வரி விதிப்பின்மூலம் வருகின்றது. சுங்கவரி, ஏற்றுமதி வரி, வருமான வரி, தொழில் வரி போன்ற இப்படிப்பட்ட வரிகளை வசூலிக்கின்ற அதிகாரம் எல்லாம் மத்திய அரசினிடத்திலே குவிந்து கிடக்கின்றன. எனவே இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய இரண்டே இரண்டு வருவாய் நிலவரியும், விற்பனை வரியும்தான். மத்திய அரசு நிதியாதாரங்களிலிருந்து மாநிலங்களுக்குக் கொடுப்பது 20 சதவீதமாகத்தான் இருக்கின்றது. அதனை 50 சதவீதமாக உயர்த்தினால்தான் மாநிலங்களினுடைய நிதியாதாரத்துனைப் பெருக்க முடியும். அதேபோன்று நம்முடைய குடியரசுச் சட்டத்தில் மூன்று வகையான அதிகாரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. மாநில அரசுக்கான பட்டியல், மத்திய அரசுக்கான பட்டியல், இரண்டுக்கும் பொதுவான பட்டியல் என்று மூன்று வகையில் அதிகாரங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட மாநில அரசுக்குள்ள அதிகாரத்தில் மத்திய அரசு தலையிடுகின்ற நிலைமையில் தொழில் வளத்தினைப் பெருக்க மாநில அரசு முற்படுகின்றபோது பப்ளிக் இண்டரஸ்ட், அதாவது பொது நலன் என்று கூறி அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய அதிகாரத்தையும் இன்றைக்கு மத்திய அரசு பெற்றிருக்கின்றது. அந்த அடிப்படையில் இன்றைக்கு குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டும் என்றால் தமிழகத்தில் இன்றைக்கு தொழில் வளம் 67-ல் இருந்ததைவிட குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லி இங்கே இருக்கக்கூடிய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் சொல்லலாம். அந்த அடிப்படையில் பார்க்கிறபோது நம்முடைய தமிழகம் முன்னேறுவதற்கு உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய ஒரு சர்வதேச துறைமுகமாக வளர வேண்டிய ஆற்றலும் அதற்குண்டான வாய்ப்புகளும் பெற்று இருக்கக்கூடிய தூத்துக்குடி துறைமுகம் பல்வேறு மத்திய அரசின் திட்டங்களினால் புறக்கணிக்கப்படுவதால் தமிழகத்தில் இன்றைக்கு மிகப் பெரிய தொழிற்சாலைகள்

[திரு. மு. அப்பாதுரை]

[1983 மிப்ரவரி 15]

வரக்கூடிய காலம் தாழ்ந்து இருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டை இங்கே நான் எடுத்துச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதே போன்றுதான் இன்றைக்கு நம்முடைய மின்சாரத்துறை. தமிழகம் மின்சாரத்தில் தன்னிறைவு பெற வேண்டும். அனல் மின்சார நிலையங்கள், அணுமின் நிலையங்கள் அமைப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கம் தடையாக இருப்பதாலும் இயற்கை சோதனைகள் ஒரு பக்கம் தடையாக இருந்தாலும் இங்கே இருக்கக்கூடிய குறைந்தபட்ச புனல் திட்டங்களை வைத்து அந்த திட்டங்களை உருவாக்கலாம், நடைமுறையில் நிறைவேற்றலாம் என்று எண்ணினால், அவைகளுக்கு கூட 10 கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக திட்டங்களை திட்டக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் இன்றைக்கு குடியரசு சட்டத்தை நீட்டிக் காட்டி மத்திய அரசு சொல்கிறது. மின்சாரத் துறையிலே புதிய புற மின் நிலையங்களை அமைப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை இன்றைக்கு தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அந்த நிலையிலும் இந்த சட்டங்கள், ஊனமாக இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்களை மாநில அரசுகள் பெறுவதற்கு இந்த சட்டங்களை திருத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே போன்று நம்முடைய மத்திய அரசினுடைய திட்டக் கமிஷன். இந்த திட்டக் கமிஷனுக்கும், மாநில அரசின் திட்டக் கமிஷனுக்கும் எந்த விதமான இணக்கமும் கிடையாது. எந்தவிதமான உறவும் கிடையாது. அதனுடைய விளைவுதான் இன்றைக்கு மாநிலத்தில் இருக்கக்கூடிய அரசாங்கங்கள் தங்களுடைய மாநிலத்தில் இருக்கக்கூடிய இயற்கை வளங்களை வைத்துக் கொண்டு மூலாதாரங்களை வைத்துக்கொண்டு தொழில்களை துவங்க வேண்டும் என்று முற்படுகின்றபோது அந்த மூலாதாரங்களுக்கு உகந்த முறையில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய ரயில்வே, மின்சாரம், போக்குவரத்து இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் மத்திய அரசுக்கு ஒரு இணக்கமும் இல்லாத காரணத்தால் குறிப்பாக நான் சட்டிக்காட்டவேண்டும் என்றால் அகல ரயில் பாதை இன்றைக்கு தமிழகத்தில் புறக்கணிக் கப்பட்டதன் காரணமாக மிகப்பெரிய தொழிற்சாலைகள் மிகப் பெரிய கனரக இயந்திரத் தொழிற்சாலைகள் தமிழகத்தில் நிறுவுவதற்கும் அதற்கான மூலாதாரங்களை உருவாக்குவதற்கும் முடியாமல் போய்விட்டது. ஆகவே இந்த மத்திய அரசின் திட்டக் கமிஷன் தன்னிச்சை மூப்பாக செயல்படக்கூடிய சூழ்நிலையை அகற்றி மாநில அரசுகளின் திட்டக் கமிஷன்களோடு இணைந்து செயல்பட வேண்டும். அப்படிப்பட்ட இணைப்பு இருந்தால்தான் தொழில் வளம் பெற முடியும். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை இங்கு நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1983 பிப்ரவரி 15]

[திரு. மு. அப்பாதுரை]

அதேபோன்று நம்முடைய கலைஞர் அவர்களும் தி.மு.க. நண்பர்களும் அன்றைக்கு சொல்வார்கள் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்வார்கள் ஆட்டுக்கு தாடி எதற்கு நாட்டிற்கு கவர்னர் எதற்கு என்று எல்லாம் கேட்டார்கள். ஆனால் இன்று வரைக்கும் இந்த நாட்டில் கவர்னர் உரை இருந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. அது ஒரு புறம் இருந்தாலும், இன்றைக்கு கவர்னரைப் பொறுத்த வரையில் அவர் மாநில அரசுக்கு உட்பட்டவராக இருக்கவில்லை. அவர் மத்திய அரசின் ஏஜண்டாக இன்றைக்கு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த நிலை நீக்கப்படவேண்டும், போக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதேபோன்று நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 356-வது ஷரத்தில் மக்களால், மாநில மக்களால் இந்த ஜயநாயக அமைப்பு முறையில் வாக்குகளைப் பெற்று ஆட்சியில் இருக்கக் கூடிய அதிகாரங்களை, ஆட்சிகளை கலைத்து விடுவதற்கான ஒரு ஷரத்துதான் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 356 ஷரத்து. இதன் மூலம் மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்கள் பறிக்கப் படுகிறது. மத்திய அரசினுடைய ஏதேச்சதிகார தன்மையால் இந்த நிலைக்கு வந்தி செய்யப்படுகிறது. இதே நிலை தான். 1976-ல் இந்த நாட்டில் அவசர நிலை பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது நமக்கு ஒரு காலத்தில் எச்சரிக்கையாக இருந்ததை நாம் கண்டு கொண்டிருக்கிறோம். ஜனநாயக உரிமைகளை பறிக்கக்கூடிய அதிகாரம் கூட மக்களின் உணர்வுகளை மதிக்கக்கூடிய அதிகாரம் கூட இன்றைக்கு மத்திய அரசிடம் குவிந்து இருக்கிறது. இதனுடைய விளைவுதான் இன்றைக்கு மைனாரிட்டிகள் எல்லாம் மெஜாரிட்டிகளாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மெஜாரிட்டிகள் மைனாரிட்டிகளாகக்கூடிய ஒருகால சூழ்நிலை சமீபத்தில் நடைபெற்ற அரியானா தேர்தலின் அலங்கோல நிலையை இன்றைக்கு நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே ஜயநாயக உரிமைகளைக் கூட ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் பறிக்கக்கூடிய, அழிக்கக் கூடிய அதிகாரம் கூட இன்றைக்கு மத்திய அரசிடம் குவிந்து இருக்கின்ற காரணத்தால் ஜனநாயக உறவுகள் அழிக்கப்படுகின்றது. அதனுடைய எழுச்சிகள் இன்றைக்கு நாட்டில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஏதேச்சதிகாரத் தன்மைகளை குறைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று குடியரசுத் சட்டத்தில் 18-வது அத்தியாத்தில் 352 ஷரத்தில் இன்றைக்கு நம்முடைய நாட்டில் ஒரு அமைதியான சூழ்நிலை. அந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய, மாநிலத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் உரிமைக்காக போராடினார்கள், உணர்வுகளை சுட்டிக்காட்ட வேண்டும் என்று போராடினார்கள். இவைகளை எல்லாம் வைத்துக் கொண்டு அன்றைக்கு அவசர நிலை பிரகடனம் படுத்தப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையை பற்றி இந்திய கம்யூனிஸ்டுக்கட்சியின் சார்பாக நாங்கள் தெளிவாக ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறோம்.

[திரு. மு. அப்பாதுரை]

[1983 பிப்ரவரி 15]

[பிற்பகல் 1-10]

குறிப்பாக அவசரச் சட்டங்களைக் கொண்டு வரக்கூடிய காலச் சூழ்நிலை அன்னியப் படையெடுப்புகள் போன்ற நாட்டைப் பாதிக்கக்கூடிய நிலைமையைத் தவிர உள்நாட்டில் மக்கள் உரிமைகளுக்காக நல்வாழ்விிற்காக உணர்வுகளை எடுத்துச் சொல்கின்ற நேரத்திலே நடத்துகின்ற போராட்டத்திற்கு விரோதமான முறையிலே அவசரச் சட்டங்களைக் கொண்டு வருவதைக் கண்டிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த ஷரத்துக்களை நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகள்—எல்லாம் அரசுத் துறை அதிகாரிகள் எல்லாம்—மத்திய அரசினுடைய அதிகாரிகளாக இருந்துகொண்டு இங்கே அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை, தவறு செய்தவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை, நல்லவர்களை இங்கே வைத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. அந்த அதிகாரங்கள் எல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் இருக்கின்றன. அதன் மூலம் மாநில அரசுக்குக் கட்டுப்படாதவர்களாக மாநில அரசினுடைய திட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படாமல் செயல்படக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று மாநில அரசுகள் நிதி ஆதாரங்களைப் பெறுவதற்கு, கடன்களைப் பெறுவதற்கு, திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு மத்திய அரசினுடைய தயவைத்தான் நாட வேண்டியிருக்கிறது. அதிகமாகக் கடன் பெறவேண்டுமென்றால் அவர்கள் நல்ல எண்ணங்கள், தயவு தாட்சண்யம் பெற்றுத்தான் பெற வேண்டிய துர்பாக்கியமான நிலை இருக்கிறது. அதைத் தான் வேஸ் அன்ட் மின்ஸ் என்று சொல்வார்கள், வழிவகை முன்பணம் என்று சொல்வார்கள். இன்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய நல்வாழ்விிற்கான திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டுமென்று எண்ணினால் கூட மத்திய அரசுத் தலைவர்களை எட்டிப் பார்த்து அவர்களுக்கு விஸ்வாசமாக நடந்து கொள்கிற விதத்திலே தான் அதிகாரங்கள் இன்றைக்கு செயல்படுத்தப்படுகின்றன. அவைகளை மாற்றுகின்ற விதத்தில் மாநில அரசுகளுக்கு நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்கக்கூடிய முறையிலே அதிக அதிகாரங்களை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

குறிப்பாக தமிழக மாமன்றத்திலே அண்ணா தி.மு.க.வைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லாம் அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்ற குரலைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தில் தி.மு.க.-வுக்கும் எந்தவிதமான கருத்து மாறுபாடும் கிடையாது. இரண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுக்கும் கருத்து மாற்றம் கிடையாது. ஆனால் நான் இந்த மாமன்றத்தின் மூலமாக தி.மு.க. நண்பர்களையும் அண்ணா தி.மு.க. நண்பர்களையும் கேட்கிறேன். இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தமிழ் மக்களை

1983 பிப்ரவரி 15]

[திரு. மு. அப்பாதுரை]

வாழ வைப்பதற்காக தமிழகத்திலே தொழில் வளம் ஏற்படுவதற்காக, இந்த நாலரைக் கோடி தமிழ்மக்களும் உன்னதமான வாழ்வைப் பெறவேண்டுமென்பதற்காக, ஆதாரங்களைத் தாருங்கள் என்று கேட்கிற அதே நேரத்திலே இன்றைக்கு மத்திய அரசாங்கம் பல்வேறு மாநிலங்களுக்கும்—சுதந்திரம் பெற்று 36 ஆண்டு காலமாகியும்—குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் இல்லை, குடியிருக்க மனை யில்லை, விலைவாசி ஏற்றங்கள் வேலையில்லாத் திண்டாட்டங்கள், சமூகக் கொடுமைகள் அவைகளை யெல்லாம் எதிர்த்து கருத்தாலும் கரத்தாலும் உழைக்கக் கூடிய உழைப்பாளி மக்கள் போராடுகிற போது அது தேச நலனுக்கு விரோதமான காரியம் என்று சொல்லி மத்திய அரசு, திருமதி இந்திரா காந்தி அரசாங்கம், இன்றைக்கு மிஸா என்றும் எஸ்மா என்றும் சொல்லக்கூடிய அடக்குமுறைச் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்தார்களே அந்த சட்டங்களை பாராளுமன்றத்திலே அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் ஆதரிக்கலாமா அந்த நிலையை உருவாக்கலாமா என்று நான் இந்த மாமன்றத்தின் மூலமாகக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இறுதியாக நம்முடைய இந்திய நாடு, ஒரு மாபெரும் நாடு, பல்வேறு இனங்களையும் மொழிகளையும் கொண்ட நாடு, யூனிட்டி இன் டைவர்ஸிட்டி என்று சொல்வார்கள். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை.....

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மாண்புமிகு மன்றத்தினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத் தைச் சேர்ந்த - அருமை நண்பர் நாடாளுமன்றத்திலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்திராகாங்கிரஸ் சர்க்கார் கொண்டு வந்த தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தை ஆதரித்ததாகக் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த மசோதா விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு மாண்புமிகு முரசொலி மாறன் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். இதை நாங்கள் ஆதரிக்க வில்லை, திரும்ப பெறவேண்டுமென்று கூறியபோது அமைச்சர் அவர்கள் நாங்கள் அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்த மாட்டோம் என்று சொல்லியபோது திரும்பவும் சொன்னார்கள், இதை ஆதரிப்பதற்கு இல்லை என்ற முடிவோடு தான் தன்னுடைய பேச்சை அவர்கள் முடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் தவறான ஒரு கருத்தைச் சொல்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் இந்திரா காங்கிரஸ் சர்க்காரை எதிர்க்கக் கூடிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நண்பர்கள் இந்திரா காந்தி அம்மையார் நிறுத்திய வேட்பாளர் திரு. வி. வி. கிரியை ஆதரித்தது ஏன்?

இந்திரா காந்தி மந்திரிசபை மீது நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டு வந்த போது உதாரணமாக அஸ்ஸாமில் அவர்கள் அமைதி காத்தது ஏன் என்பதைத் தெரிய விரும்புகிறேன்.

[1983 பிப்ரவரி 15]

திரு. மு. அப்பாதுரை : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்தில் கூட பல்வேறு சட்டங்கள் வருகிற போது நாங்கள் எதிர்த்து சொல்கிறோம், ஒட்டெடுப்பு நடந்தபோது, அந்த அவசர சட்டத்தின் மீது வாக்கெடுப்பு நடந்தபோது அனைத்து எதிர்க்கட்சிகளும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தவிர, அனைத்து எதிர்க்கட்சிகளும் வெளிநடப்பு செய்தார்கள் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினருடைய ஞாபகத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இதே இந்திரா காந்தி அவர்களை 1969-ம் ஆண்டு பெருந்தலைவர் காமராஜர், அதுல்யா கோஸ், எஸ். கே. பாட்மல், நிஜலிங்கப்பா போன்ற அத்தனை பேரும் கேர்த்து கட்சியிலிருந்து நீக்குகிறோம் என்று சொன்னபோது இந்திரா காந்தி அவர்களை பாராளுமன்றத்திலும், மக்கள் மன்றத்திலும் ஆதரித்து நின்றது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நாங்கள் எதிர்ப்பதும், ஆதரிப்பதும் மக்களுக்காக தானே ஒழிய தனிப்பட்ட நபர்களுக்காகவோ, தனிப்பட்ட பிரச்சனைகளுக்கோ இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மன்றத்தினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே போலீஸ் கமிஷனருக்கு ஊர் கடத்துகின்ற அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டு, அது மாநில அளவிலே எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு சட்டம் வந்த போது நாங்கள் எதிர்த்தோம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நண்பர்களும் எதிர்த்தார்கள். ஆனால் கம்யூனிஸ்ட் நண்பர்கள் வெளிநடப்பு செய்தார்கள். நாங்கள் வெளிநடப்பு செய்யவில்லை; ஆக வெளிநடப்பு செய்யாததால் இந்தச் சட்டத்தை ஆதரிப்பதாகப் பொருள் இல்லை.

திரு. மு. அப்பாதுரை : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இறுதியாக யூனிட்டி இன் டைவர்ப்சிட்டி என்று சொல்வார்கள். அந்த அடிப்படையில் நம்முடைய நாட்டில் எத்தனை வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். தேசிய உணர்வுகள் நிரம்பிய நாடு இந்திய நாடு; அப்படிப்பட்ட தேசிய உணர்வுகளை மதித்து ஒற்றுமையாக இருப்பது என்பது ஒருவருக்கொருவர் அடிமையாக இருத்தல் அல்ல; எல்லோரும் எல்லா வளமும் பெற்று, இந்த நாடு சுபிட்சமாக இருப்பதற்கு ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். அதை மீறக் கூடாது அப்படிப்பட்ட ஒற்றுமை இன்றைக்கு உலகத்தில் பல தேசிய இனங்களைக் கொண்ட சோவியத் நாடு பெற்றிருக்கிறது. மக்களுக்கு எல்லா அதிகாரங்களையும் கொடுத்து உலகத்திற்கே ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையைப் பெறுவதற்கு இன்றைக்கு மத்திய சரிக்காரிடம் குவிந்து இருக்கக் கூடிய அதிகாரங்கள், மாநிலங்களுக்கு பிரித்து மக்களுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்ற இந்தத் தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து அமர்கிறேன்.

1983 பிப்ரவரி 15]

திரு. என். வி. என். சோமு : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தில் பேசுகின்ற வாய்ப்பு கிடைத்தமைக்கு நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்தக் கொள்கையை உருவாக்கியவர் அறிஞர் அண்ணா என்றால் இதை உயர்ந்த லட்சியமாக்கி உலவ விட்டவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் என்பதை சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மாநில சுயாட்சி குறித்து எண்ணுவதே தவறு என்று இருந்த நிலையில் முதன்முதலாக சட்ட மன்றத்திலே நிபுணர் குழு அமைத்து அகில இந்தியாவிற்கே, இன்னும் சொல்லப்போனால் கூட்டாட்சித் தத்துவத்தில் அகில உலகிற்கே சிந்தனை விரிந்து அளிக்கக்கூடிய ஒரு சிறந்த படைப்பாக நிபுணர் குழு அறிக்கை கழகிற்று. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எழுப்பிய சிந்தனைகள் காரணமாக, தொடர்ந்து மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தன்னுடைய ஐந்து மூல முடிக்கங்களில் ஒன்றாக வைத்து வந்திருப்பதன் காரணமாக, இன்றைக்கு மத்திய அரசே ஒரு நிபுணர் குழு அமைக்கலாமா என்று யோசித்து வருகிற செய்தியை நீங்கள் 5, 6 நாட்களுக்கு முன்பு பத்திரிக்கைகளில் படித்திருக்கிறீர்கள். 'இந்து' பத்திரிக்கை செய்தி வெளியிட்டிருக்கிறது.

The Prime Minister, Mrs. Indira Gandhi is reported to be looking into the demand for the appointment of a Committee of experts including some eminent jurists to go into all aspects of Central-State relations and suggest how these links could be strengthened within the present Constitutional framework, in the light of the experience gained since independence. 1969 ஆம் ஆண்டு இந்த மாமன்றத்தில் கலைஞர் அவர்கள் குரல் கொடுத்தபோது மத்தியிலே இருப்பவர்கள் அதை காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. ஏறத்தாழ 14 ஆண்டுகள் பொறுத்து இன்றைக்கு இதைப் பற்றி குழு அமைக்கலாமா என்று இந்திரா காந்தி அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் இது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மாநில சுயாட்சிக்கு, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் உருவாக்கிய கொள்கைக்கு கலைஞர் அவர்கள் உருவாக்கிய கொள்கைக்கு கிடைத்த பெரும் வெற்றி என்பதை தொடக்கத்தில் மகிழ்ச்சியாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1.20)

இங்கே பேசும்பொழுது அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் வேட சந்தூர் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் நல்ல கருத்துக்களைக் கூறிக் கொண்டே வந்தவர், இறுதியிலே ஒன்றைச் சொன்னார். அவருக்கு நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன், கலைஞர் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபொழுது மாநில சுயாட்சி தீர்மானத்தை இந்த மாமன்றத்திலே கொண்டுவந்த பொழுது அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச்

[திரு. என். வி. என். சோமு] [1983 பிப்ரவரி 15]

சேர்ந்த மாண்புமிகு ஆலடி அருணா அவர்களும், மாண்புமிகு எம்.எம்.எம். அவர்களும் எதிர்த்துப் பேசினார்கள். மாநில சுயாட்சியைப் பற்றி, அண்ணா அவர்கள் ஒன்றுமே சொல்ல வில்லையென்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது திசை திருப்ப வேண்டாம் என்று எங்களைப் பார்த்துச் சொல்கின்ற திரு. வேட்சந்தூர் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், அப்பொழுது திசை திருப்பியவர்கள் யார் என்பதைச் சபைக் குறிப்பைப் படித்துப் பார்த்தால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் வேட்சந்தூர் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும் என்பதை நான் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்றையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. சி. டி. தண்டபாணி அவர்களின் பேச்சைக் குறிப்பிட்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியன் பேசினார். நான் கூறவிரும்புகிறேன், மாநில சுயாட்சி கேட்பது என்பது வேறு; ஆனால் ஆட்சிப்பீடம் செய்யும் தவறுகளைக் கண்காணிப்பது என்பது வேறு. அப்படியானால் அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் மாண்புமிகு எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கு எதிராக மகஜரைத் தூக்கிக் கொண்டு ஏன் டெல்லிக்கு ஓடினார் என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். தவறைச் சுட்டிக்காட்டுவது என்பது வேறு. தத்துவத்தைப் பற்றி பேசுவது என்பது வேறு....

திரு. வேட்சந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் : மாநில சுயாட்சி என்பது வேறு, மாநிலங்களுக்கான கண்காணிப்புக் குழுவைப் போடுவது என்பது வேறு என்று சொல்கிறார் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள். அப்படியென்றால், 1975 ஆம் ஆண்டு வறட்கி நிவாரணத்திற்குக் கொடுத்த தொகையை நாங்கள் கண்காணிக்கப் போகிறோம் என்று அன்றைய நிதியமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னபொழுது எனக்கு வயிற்றை விட மானம்தான் பெரிது, அந்த நிதியை வாங்கவேமாட்டேன் என்று சொன்னார்களே, அப்பொழுது சொன்னதற்கும் இப்பொழுது சொன்னதற்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் திடம் முரண்பாடு இருக்கிறதோ, அதை விளக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். வி. என். சோமு : அன்றைக்கு அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1983 பிப்ரவரி 15]

திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் : அன்றைக்குப் பிரிவினை அல்லது மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று அரசால் முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானத்திற்குத் திருத்த தீர்மானத்தை அன்று அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருந்த திரு. சீனிவாசன் என்ற உறுப்பினர் கொடுத்துப் பேசி உள்ளார். அன்று அதை முதலமைச்சராக இருந்த கலைஞரும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அதற்குத் தான் நான் பக்கம்கூடச் சொன்னேன், வால்யூம்கூடச் சொன்னேன். கலைஞரே பாராட்டியிருக்கிறார், எதிர்க்கட்சிகளுக்குப் பதில் சொல்லுகிறபொழுது, திருத்தத் தீர்மானம் கொடுத்த அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமே மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதை வரவேற்கிறார்கள் என்று சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

திரு. என். வி. என். சோமு : யார் வேண்டுமானாலும் தவறைச் சுட்டிக்காட்டலாம். தவறைச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற காரணத்தாலே தத்துவத்தை எதிர்க்கிறோம் என்று சொல்வது தவறான கருத்து என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

இன்னும் சொல்லப் போனால், அதே 'இந்து' பத்திரிகை எழுதியிருக்கிறது. நான் எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், மாநில சுயாட்சி என்று இன்றைக்கு அகில உலக அளவிலே பேசப்படுகிறது என்றால் இன்றைக்கு கே. சி. ஐயர் போன்ற பெரும்பெரும் நல்லாசிரியர்கள், பெடரேஷன் எக்ஸ்பெர்ட் என்று சொல்லக்கூடிய அறிஞர்கள் எல்லாம் வீசிய சிந்தனை இந்த மாநில சுயாட்சி என்ற தீபத்தை அணையாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு யேரியக்கமாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அன்றையதினம் பணியாற்றியது. அன்று டாக்டர் பி. வி. இராஜமன்னார், ஏ. எல். முதலியார், சந்திரா ரெட்டி போன்றவர்களைக் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்து, பெரிய விவாத அலையை, எண்ண அலையை, சிந்தனை ஓட்டத்தை இந்திய அரசியலிலே எழுப்பினார்கள். இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சி தீர்மானத்தை எல்லா தரப்பிலேயும் ஆதரிக்கிறார்கள். அன்றைக்குக் கேலி பேசியவர்கள், ஒரு காலத்தில் திராவிட நாடு திராவிடர்களுக்கே என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லி, அந்தத் திராவிட நாடு பிரச்சி நமிலே பல்வேறு காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்டிய நேரத்திலே, எல்லோரும் கேலி பேசினார்கள். ஆந்திரம் ஆதரித்ததா, கர்நாடகம் காது கொடுத்ததா, கேரளம் கேட்டதா, என்று வக்கனை பேசினார்கள். ஆனால், அண்ணா அவர்கள் ஒரு சிந்தனையின் பின்னாலே செல்பவரே தவிர, அவர் இது போன்ற சில்லறைக் குழப்பத்திற்கு ஆளாகமாட்டார் என்பதை மிகத் தெளிவாக, 1962-ஆம் ஆண்டு சீனா யுத்தம்

[திரு. என். வி. என். சோமு]

[1983 பிப்ரவரி 15]

இங்கே வந்த நேரத்திலே, திராவிட நாடு பிரச்சனையைக் கைவிட்டுவிட்டேன், தேசத்தின் ஒற்றுமையை நான் பாதுகாப்பேன், எனக்குத் தேவை தேச ஒற்றுமைதானே தவிர வேறு பிரச்சனை அல்ல என்று சொல்லி, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாடு பிரச்சனையைக் கைவிட்டுவிட்டுப் பிறகு சொன்னார்கள். திராவிட நாடு பிரச்சனையை நான் கைவிட்டு விட்டாலும் அதற்கான காரணங்கள் இன்னும் அப்படியே இருக்கின்றன என்று 1962—ஆம் ஆண்டு அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள்.

இன்றைக்கு 1982 ஆம் ஆண்டு நடக்கிறது. இருபதாண்டுகாலமாகியும் இருபத்தோராண்டுக் காலமாகியும், இன்றைக்கும் அதற்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்ற வாக்குமூலங்கள்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் உமாநாத் அவர்கள் கொண்டு வந்திருப்பதும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் வரதராஜன் ஆதரித்துப் பேசுவதும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் அப்பாதுரை ஆதரித்துப் பேசுவதும் ஆகும். ஒரு காலத்திலே, திராவிட இயக்கத்திற்குச் சொந்தமாக இருந்த இந்தக் கருத்தை இன்றையதினம் எல்லோருமே ஆதரிக்கிறார்கள். ஏற்கிறார்கள் வரவேற்கிறார்கள் என்றால் அது அண்ணாவினுடைய தனித் தன்மைக்கு அண்ணாவைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி வருகின்ற கலைஞருடைய தலைமைக்குக் கிடைத்த வெற்றிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் இங்கே குறிப்பிட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அவசரம் அவசரமாக, சென்ற வாரம் ஜி.கே. ரெட்டி என்பவர் எழுதி இருக்கிறார். 'இந்து' பத்திரிகையிலே எழுதியிருக்கிறார்.

But there are differing opinion on the subject within the inner circles of the Central Government, especially on the timing of the proposed decision, because of the apprehension that the opposition parties which have been pressing for such a review would regard it as a triumph for their campaign for greater devolution of powers to the States.

இந்த மாநில சுயாட்சி குறித்து மத்திய அளவிலே ஒரு நிபுணர் குழுவை அமைத்தால் அது எதிர்க்கட்சிகளுக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகிவிடும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்று எழுதுவதற்கு அவர்களுக்கு மனம் வரவில்லை—மத்திய எதிர்க்கட்சிகளுக்குக் கிடைத்துவிட்ட வெற்றியாக ஆகிவிடுமே ஆகவே, அதை எப்படி நாம் அனுமதிப்பது என்ற பிரச்சனையை 'இந்து' பத்திரிகையிலே எழுதுகிறார்கள்.

1983 பிப்ரவரி 15] [திரு. என். வி. என். சோமு]

நான் மாண்புமிகு பிரதம அமைச்சர் திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்களுக்கு இந்த மாமன்றத்தின் மூலமாகத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதைப்போன்ற பிரச்சனைகளிலே நாம் நேரத்தைச் செலவிடுவதைவிட, சிந்தனையைச் செலவிடுவதைவிட, யாருக்கு வெற்றி என்று கித்தாப்புவார்ப்பதை விட, அறிஞர் அண்ணாவுக்கு வெற்றியா, கலைஞருக்குக் கிடைத்த வெற்றியா என்று பார்ப்பதைவிட அல்லது மற்ற எதிர்க்கட்சிகளுக்குக் கிடைக்கும் வெற்றியா என்று பார்ப்பதைவிட, தேச ஒற்றுமையைத்தான் பார்க்க வேண்டும். எனவே, உடனடியாக அரசியல் சட்டத்தை நாம் திருத்தினால்தான் இது முடியும். இந்திய அரசியல் சட்டத்தைப் பல்வேறு காரணங்களுக்காக, இன்னும் சொல்லப்போனால், தேவையில்லாத காரணங்களுக்கெல்லாம் பலமுறை திருத்தியிருக்கக்கூடிய இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மிக விரைவாகத் திருத்தினால்தான் நம்முடைய தேச ஒற்றுமையைக் காப்பாற்ற முடியும்.

எனக்குமுன் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வி.பி. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் சொன்னதைப்போல, இன்றைக்குத் தேச ஒற்றுமையைச் சின்னாபின்னப்படுத்தக் கூடியவர்கள், சிக்கல் செய்யக் கூடியவர்கள் மாநிலங்களிலே இல்லை, மத்தியிலேதான் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்களே, அதைப்போன்ற மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் இன்றைக்கு யாருக்கு வெற்றி ஏற்படும் மத்தியக் குழுவை அமைப்பதால் என்பதில் நேரத்தைச் செலவிடாமல், சிந்தனையைச் செலவிடாமல், நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், உடனடியாக ஒரு நிபுணர் குழுவை அமையுங்கள், ஏற்கனவே இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, மாநில சுயாட்சித் தத்துவத்திற்கு உலகத்திலே எங்குமே அமைக்காத ஒரு குழுவைக் கலைஞர் அவர்கள் அமைத்தார்களே, அதைப் போன்ற ஒரு குழுவையோ அல்லது மாநிலத்திலுள்ள எல்லாப் பிரிவினர்களுக்கும் வாய்ப்பளிக்கின்ற வகையில் ஒரு குழுவையோ அமைத்து இந்தியாவின் ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, 1947ஆம் ஆண்டு இந்தியா விடுதலை அடைந்தது. அவசரம் அவசரமாக (மணியடிக்கப்பெற்றது).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினரவர்கள் அடுத்த தொடர் கூட்டத்திலே தனியார் தீர்மானத்தின்மீது தொடர்ந்து பேசலாம்.